

Barcelona, 28 de novembre de 2019

ANY XII núm. **510**

Temps d'esperança, temps de diàleg, temps de pau

advent **DÉU ARRIBA SEMPRE**

“Jo respecto la pau i demano que hi hagi pau en tots aquests països que tenen problemes, Espanya també té problemes. Convé relativitzar les coses i fer una crida al diàleg, a la pau, de manera que els problemes puguin ser resolts”.

Papa Francesc

Les quimeres de Notre-Dame

Notre-Dame, la famosa catedral de París, el monument més visitat de França, va patir el 15 d'abril del 2019 un incendi parcial. La voracitat de les flames a la teulada va ocupar les pantalles de televisions d'arreu del món. La caiguda de l'agulla va implicar l'ensulsiada de la gracilitat. Les torres no van ser afectades per les flames, de manera que les estàtues mitològiques i els éssers de fantasia van poder continuar impassibles al seu lloc sense immutar-se. El visitant que puja els 387 graons, fins a situar-se a 46 metres d'altura, descobreix meravellat diables, grius, harpies, dimonis, follets. Algunes d'aquestes quimeres observen amb mirada escrutadora la ciutat parisenca, sense deixar-se sorprendre ni tan sols per la Torre Eiffel. Les imatges de l'incendi em van despertar una amalgama de sentiments.

En la vida espiritual, com més gran és l'altura, apareixen nous monstres i diables... que representen combats nous. Cada etapa de la vida té les seves quimeres. Amb el pas del temps, es tornen més subtils i menys detectables. Quan algú creu que ha obtingut un cert nivell de perfecció, l'orgull i la vanitat li rondan el cor, mirant d'apropiar-se de manera subtil de la seva vida. Cal estar molt atent per adonar-se de la nova situació.

Tot el que es construeix es pot destruir. Tot el que no es cuida cada dia, que costa anys d'edificar, com una autèntica obra d'art, es pot fer malbé en unes hores. El progrés no és il·limitat. Hi ha marxa enrere. No n'hi ha prou de realitzar conquestes. Cal mantenir-les. Passa en la vida espiritual. També en la societat. L'adquisició d'un dret no té garantia perpètua. D'un dia per l'altre pot produir-se una marxa enrere. La nostàlgia del passat busca la seguretat, que no és el mateix que anar a les arrels, on radica el compromís.

La bellesa requereix vigilància i atenció continuada. Una distracció pot ser fatal i pot engegar en orri anys de feina. L'experiència ens ho demostra. Amb tot, si es destrueix, a pesar del dolor i del patiment, el repte serà reconstruir. Tasca àrdua.

ADVENT

Al proper cap de semana obrim el nou any litúrgic amb la celebració de l'Advent, temps d'esperança. Aquesta virtut sempre és necessària, però en l'època que estem vivim, encara ho sembla més. Es sabut que esperança no es confon amb optimisme. En el nostre cas, l'esperança, a més d'una virtut humana, és una virtut teològica. La nostra vida està en les mans de Déu. Un text d'Etty Hillesum (Diari, 11 de juliol de 1942), que considero antològic, reflecteix l'essència de l'esperança, que brolla en actituds de confiança: "No em sento atrapada en les arpes de ningú, només em sento en

els braços de Déu, per dir-ho d'una forma bella. És igual que estigui asseguda aquí davant el meu benvolgut escriptori o que visqui, dins d'un mes, en una pobra habitació al barri jueu, o tal vegada en un camp de treball sota la custòdia de la SS. Crec que sempre i a tot arreu em sentiré en els braços de Déu. Tal vegada em destrueixin físicament, però res més. Tal vegada caigui en la desesperació i hagi de suportar unes mancances que no pugui imaginar-me ni en les meves fantasies més ombrívols. I, no obstant això, tot és insignificant si es mesura amb l'immens sentiment de la confiança en Déu i amb les possibilitats que ofereixen les vivències interiors."

EL PAPA APEL·LA AL DIÀLEG I A LA PAU ALS PAÏSOS AMB PROBLEMES, ESPANYA TAMBÉ

El Papa, en el viatge de tornada del Japó cap a Itàlia, ha estat preguntat pels periodistes sobre Hong Kong. En la seva resposta ha lamentat que hi hagi altres zones del món amb problemes: "Pensi en Xile, pensi en França, la democràtica França: un any d'armilles grogues. Pensi en Nicaragua, i en altres països de l'Amèrica Llatina que tenen problemes com aquest, i fins i tot alguns països europeus. És general"

(...) "Jo respecto la pau i demano que hi hagi pau en tots aquests països que tenen problemes, Espanya també té problemes. Convé relativitzar les coses i fer una crida al diàleg, a la pau, de manera que els problemes puguin ser resolts".

El primer pas per resoldre un problema és reconèixer la seva existència. El Papa, amb quatre paraules, ha parlat amb una clarividència que es troba a faltar a casa nostra. La repressió no és cap solució. Més aviat un agreujant. Per això el papa Francesc fa una crida al diàleg i a la pau. Qui l'escoltarà?

Lluís Serra Llansana

Servei de Documentació:
« Viatge apostòlic del Papa Francesc a Tailàndia i al Japó »

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Papa Francesc
Títol	Viatge apostòlic del Papa Francesc a Tailàndia i el Japó
Font	Vatican.va
Publicat	28 de novembre de 2019

244

1955 - 1956
Aquesta fotografia mostra el Papa Francesc, llavors cardenal de Buenos Aires, en un moment de la seva visita pastoral a la província de Tucumán, Argentina. El cardenal és vist aquí amb un barret vermell i una sotana blanca, caminant per un camí de terra amb un grup de persones al fons.

1985 - 1986
Aquesta fotografia mostra el Papa Francesc, llavors cardenal de Buenos Aires, en un moment de la seva visita pastoral a la província de Tucumán, Argentina. El cardenal és vist aquí amb un barret vermell i una sotana blanca, caminant per un camí de terra amb un grup de persones al fons.

REUNIÓ D'ABATS I PROVINCIALS

132ª REUNIÓ D'ABATS I PROVINCIALS (RAP)

Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria
Casa d'Espiritualitat Claret
Rambla de Sant Domènec, 5, 08500 Vic (Osona)
Telèfon: 938 85 05 44

Dijous, 28 de novembre de 2019

Tres esdeveniments de l'any 2020 com a teló de fons: a) la imminent creació de la Província Sant Pau, fruit d'una reestructuració en una unitat més gran que inclou la actual Província de Catalunya, la cúria de la qual es trobarà a Barcelona, b) la celebració dels 150 anys de la mort del P. Claret, i c) els 150 anys de l'arribada dels missioners claretians a Amèrica, en concret a Xile.

Horari:

- 10.15, recepció;
- 10.30, sessió del matí: salutació, pregària i presentació del temari;
- 11.45 cafè;
- 12.15 segona sessió;
- 13.15 eucaristia;
- 14.00 dinar;
- 15.15 visita de l'Arxiu Pairal Claret i el CESC (Centre d'Estudi i Espiritualitat Claretiana) i sessió de la tarda;
- 18.00 comiat.

PRIMERA PROFESSIÓ DE DOS NOVICIS MERCEDARIS

PAPA FRANCESCO

ENCUENTRO CON LOS SACERDOTES, RELIGIOSOS/AS, SEMINARISTAS Y CATEQUISTAS

DISCURSO DEL SANTO PADRE

*Parroquia de San Pedro, Bangkok
Viernes, 22 de noviembre de 2019*

Gracias a Mons. Joseph (Pradhan Sridarunsil) por sus palabras de bienvenida en nombre de todos ustedes. Estoy contento de poder verlos, de escucharlos, participar de su alegría y palpar cómo el Espíritu realiza su obra en medio nuestro. Gracias a todos ustedes catequistas, sacerdotes, consagrados y consagradas, seminaristas, por este tiempo que me regalan.

Gracias también a Benedetta, por compartirnos su vida y su testimonio. A medida que la escuchaba me venía un sentimiento de acción de gracias por la vida de tantos misioneros y misioneras que fueron marcando su vida y dejando su huella. Benedetta, nos hablaste de las Hijas de la Caridad. Y quiero que mis primeras palabras con ustedes sean una acción de gracias a todos estos consagrados que con el silencioso martirio de la fidelidad y

de la entrega cotidiana se volvieron fecundos. No sé si llegaron a poder contemplar o saborear el fruto de la entrega, pero sin duda fueron vidas capaces de engendrar. Fueron promesa de esperanza. Por esto, al inicio de nuestro encuentro quiero invitarlos a tener especialmente presente a todos los catequistas, consagrados, ancianos que nos engendraron en el amor y la amistad con Jesucristo. Demos gracias por ellos y por los ancianos de nuestras comunidades que hoy no pudieron estar acá. Díganles a los ancianos que hoy no pudieron estar acá que el Papa les envía una bendición agradecida, y también les pide su bendición.

Creo que la historia vocacional de cada uno de nosotros está marcada por esas presencias que ayudaron a descubrir y discernir el fuego del Espíritu. Es tan lindo e importante saber agradecer. «El agradecimiento siempre es un “arma poderosa”. Sólo si somos capaces de contemplar y agradecer concretamente todos los gestos de amor, generosidad, solidaridad y confianza, así como los gestos de perdón, paciencia, aguante y compasión con los que fuimos tratados, sólo así dejaremos al Espíritu regalarnos ese aire fresco capaz de renovar (y no emparchar) nuestra vida y misión» ([Carta a los sacerdotes](#), 4 agosto 2019). Pensemos en ellos, demos gracias y sobre sus hombros sintámonos también nosotros llamados a ser hombres y mujeres que ayudan a engendrar la vida nueva que el Señor nos regala. Llamados a la fecundidad apostólica, llamados a ser aguerridos luchadores de las cosas que el Señor ama y por las que dio su vida; pidamos la gracia de que nuestros sentimientos y nuestras miradas puedan palpar al ritmo de su

corazón y, me animaría a decirles, hasta llagarse por el mismo amor; tener esa pasión por Jesús y pasión por su Reino.

En este sentido, podemos preguntarnos todos: ¿Cómo cultivar la fecundidad apostólica? Es una linda pregunta, que nos podemos hacer todos y cada uno responderla desde su corazón. A ver si la hermana traduce lo que no está en el texto. Porque para mí no es fácil comunicarme con ustedes, a través de un aparato. No es fácil. Pero ustedes tienen buena voluntad. Gracias.

Benedetta, tú nos hablaste de cómo el Señor te atrajo por medio de la belleza. Fue la belleza de una imagen de la Virgen que con su mirada particular entró en tu corazón y suscitó el deseo de conocerla más: ¿Quién es esta mujer? No fueron las palabras, o las ideas abstractas o los fríos silogismos. Todo comenzó por una mirada, una mirada bella que te cautivó. Cuánta sabiduría esconden tus palabras. Despertar a la belleza, despertar al asombro, al estupor, capaz de abrir nuevos horizontes y sembrar cuestionamientos. Una vida consagrada que no sea capaz de estar abierta a la sorpresa es una vida que se quedó a mitad de camino. Esto lo quiero repetir. Una vida consagrada que no sea capaz de sorprenderse todos los días, de alegrarse o de llorar, pero sorprenderse, es una vida consagrada a mitad de camino. El Señor no nos llamó para enviarnos al mundo a imponer obligaciones a las personas, o poner cargas más pesadas que las que ya tienen, y son muchas, sino a compartir una alegría, un horizonte bello, nuevo, sorprendente. Me gusta mucho esa expresión de [Benedicto XVI](#), que considero paradigmática y hasta profética en estos tiempos: la Iglesia no crece por proselitismo sino por atracción (cf. Exhort. ap. [Evangelii gaudium](#), 14). «Anunciar a Cristo significa mostrar que creer en Él y seguirlo no es sólo algo verdadero y justo, sino también es algo bello, hermoso, capaz de colmar la vida de un nuevo resplandor y de un gozo profundo, aun en medio de las pruebas» ([ibíd.](#), 167).

Y esto nos impulsa a no tener miedo de buscar esos nuevos símbolos e imágenes, esa música particular que ayude a los tailandeses a despertar al asombro que el Señor nos

quiere regalar. *No tengamos miedo de querer inculturar el Evangelio cada vez más.* Es necesario buscar esas nuevas formas para transmitir la Palabra, capaz de movilizar y despertar el deseo de conocer al Señor: ¿Quién es este hombre? ¿Quiénes son estas personas que siguen a un crucificado?

Preparando este encuentro pude leer, con cierto dolor, que para muchos la fe cristiana es una fe extranjera, es la religión de los extranjeros. Esta realidad nos impulsa a buscar la manera de animarnos a confesar la fe “en dialecto”, a la manera que una madre le canta canciones de cuna a su niño. Con esa confianza darle rostro y “carne” tailandesa, que es mucho más que realizar traducciones. Es dejar que el Evangelio se desvista de ropajes buenos pero extranjeros, para sonar con la música que a ustedes les es propia en esta tierra y hacer vibrar el alma de nuestros hermanos con la misma belleza que encendió nuestro corazón. Los invito a que le recemos a la Virgen, la primera que cautivó con la belleza de su mirada a Benedetta, y le digamos con confianza de hijos: «Consíguenos ahora un nuevo ardor de resucitados para llevar a todos el Evangelio de la vida que vence a la muerte. Danos la santa audacia de buscar nuevos caminos para que llegue a todos el don de la belleza que no se apaga» ([ibíd.](#), 288).

La mirada de María nos impulsa a mirar en su misma dirección, hacia esa otra mirada, para hacer todo lo que Él nos diga (cf. *Jn* 2,1-12). Ojos que cautivan porque son capaces de ir más allá de las apariencias, de alcanzar y celebrar la belleza más auténtica que vive en cada persona. Una mirada que, como nos enseña el Evangelio, rompe todos los determinismos, los fatalismos, los estándares. Donde muchos veían solamente un pecador, un blasfemo, un recaudador de impuestos, una persona de mala vida, hasta un traicionero, Jesús fue capaz de ver apóstoles. Y esta es la belleza que su mirada nos invita a anunciar, una mirada que se mete adentro, transforma y permite acontecer lo mejor de los demás.

Pensando en el comienzo de la vocación de tantos de ustedes, cuántos en su juventud participaron en las actividades de jóvenes que querían vivir el Evangelio y salían a visitar

a los más necesitados, a los ignorados y hasta despreciados de la ciudad, huérfanos, ancianos. Seguro que muchos fueron ahí visitados por el Señor, haciéndoles descubrir el llamado a donarlo todo. Se trata de salir de sí mismo y, en ese mismo movimiento de salida, fuimos encontrados. En el rostro de las personas que encontramos por la calle podemos descubrir la belleza de tratar al otro como a un hermano. Ya no es huérfano, el abandonado, el marginado o el despreciado. Ahora tiene rostro de hermano, de «hermano redimido por Jesucristo. ¡Eso es ser cristianos! ¿O acaso puede entenderse la santidad al margen de este reconocimiento vivo de la dignidad de todo ser humano?» (Exhort. ap. [Gaudete et exultate](#), 98). Quiero impulsar y darles coraje a tantos de ustedes que, a diario, gastan su vida sirviendo a Jesús en sus hermanos, como bien señalaba el Obispo al presentarlos —se lo veía orgulloso—; a tantos de ustedes que logran ver la belleza donde otros tan sólo ven desprecio, o abandono o un objeto sexual a ser utilizado. Así, ustedes son signo concreto de la misericordia viva y operante del Señor. Signo de la unción del Santo en estas tierras.

Tal unción requiere de la oración. La fecundidad apostólica requiere y se sostiene gracias a cultivar la intimidad de la oración. Una intimidad como la de esos abuelos, que rezan continuamente el rosario. Cuántos de nosotros hemos recibido la fe de nuestros abuelos, y los hemos visto así, entre las tareas del hogar, con el rosario en la mano, consagrando toda su jornada. La contemplación en la acción, dejando que Dios sea parte de todas las pequeñas cosas del día. Y es vital que hoy la Iglesia anuncie el Evangelio a todos, en todos los lugares, en todas las ocasiones, sin demoras y sin miedo (cf. Exhort. ap. [Evangelii](#)

[gaudium](#), 23), como personas que cada mañana, en ese cara a cara con el Señor, vuelven a ser enviadas. Sin la oración, toda nuestra vida y misión pierde sentido, pierde fuerza y fervor. Si a ustedes les falta la oración, cualquier trabajo que hacen no tiene sentido, no tiene fuerza, no tiene valor. La oración es el centro de todo.

Decía san [Pablo VI](#) que uno de los peores enemigos de la evangelización era la falta de fervor (cf. Exhort. ap. [Evangelii nuntiandi](#), 80). Lean ese número 80 de la [Evangelii nuntiandi](#). Y el fervor para el religioso, para la religiosa, para el sacerdote, para el catequista, se alimenta en ese doble encuentro: en el rostro del Señor y en el de sus hermanos. También nosotros tenemos necesidad de ese espacio donde volver a la fuente para beber del agua que da vida. Inmersos en miles de ocupaciones, busquemos siempre el espacio para recordar, en la oración, que el Señor ya ha salvado al mundo y que estamos invitados con él a hacer tangible esta salvación.

Nuevamente, gracias por vuestra vida, gracias por vuestro testimonio y entrega generosa. Les pido, por favor, que no cedan a la tentación de pensar que son pocos, más bien piensen que son pequeños, pequeños instrumentos en las manos creadoras del Señor. Y Él irá escribiendo con sus vidas las mejores páginas de la historia de salvación en estas tierras.

Y no se olviden, por favor, de rezar y hacer rezar por mí.

Gracias.

CALEIDOSCOPI DE LA VIDA RELIGIOSA

Rita M. da Paixão Valente, germana clarissa: «Clara d'Assís ens invita a implicar-nos activament en la revolució de la sostenibilitat»

Carme Munté
Catalunya Cristiana núm. 2096

La clarissa Rita M. da Paixão Valente, després de fer una lectura acurada des d'una perspectiva ecològica de la vida i els escrits de santa Clara d'Assís (1193-1253), hi ha descobert «petites espurnes lluminoses que revelen una profunda sensibilitat ecològica». Fruit d'aquesta lectura és el treball de recerca *Ecologia en santa Clara d'Assís, relació-comunió amb tota la Creació*. La Gna. Rita (Portugal, 1968) és abadessa de la Fraternitat de Santa Clara de Vilobí d'Onyar (Girona).

D'on neix l'interès per aprofundir en el tema *Ecologia en santa Clara d'Assís*?

Vivim una greu crisi ecològica i ens cal canviar el sistema de vida, la manera de pensar i d'actuar. També ho he fet per trobar una resposta a l'interrogant de per què, en parlar de l'ecologia franciscana, gairebé mai no es fa cap referència a santa Clara.

Vostè reivindica el terme ecologia franciscana-clariana.

Francesc d'Assís va obrir la ruta evangèlica de seguiment des de la senzillesa i la fraternitat. Clara, la seva millor deixeble, amb la seva fraternitat recollí i concretà la sensibilitat fraterna envers la creació i totes les formes de vida. La vida de les germanes fou exemple de sostenibilitat i respecte davant de tot do rebut o obtingut amb el propi treball. Per a Francesc, de ben segur que aquest model de vida fou inspirador del Càntic de les Criatures. Per a Clara, la fraternitat viscuda per Francesc amb tot el creat fou el model que inspirà la relació humana en la vida comunitària del convent de Sant Damià.

Quin és el text ecològic de referència en santa Clara?

El trobem en el procés de canonització: «Quan enviava fora del monestir les germanes servicials, les exhortava a lloar Déu cada vegada que veiessin arbres bells, florits i frondosos; i volia que fessin el mateix en veure els homes i les altres criatures, a fi que Déu fos lloat en tot i per tot» (ProCl 14,9). Clara invita les germanes a mirar amb l'atenció de qui sap captar la bellesa, l'harmonia i la vida de les coses creades. Afirmar que el treball

és gràcia alhora que servei per al bé de les germanes i germans, pel bé comú i com a resposta generosa al Creador. Aquesta concepció del treball contrasta fortament amb la lògica economicista d'avui.

Quines actituds defineixen la seva sensibilitat ecològica?

La gratuïtat: Clara té una resposta de gratitud i reconeixement per tot el que li és donat, actitud condicionada per la sobrietat de vida. El compartir: mai no fa servir els béns de la creació d'acord amb el seu caprici, sinó que els acull com un do, els rep d'acord amb la vida i les necessitats, però sense apropiar-se'ls. El necessari: Clara en té prou amb el necessari, aposta per tenir únicament el suficient. Considerava allò superflu com un robatori als pobres. Des de l'eco espiritualitat ens porta el mètode clarià que es un camí cap a la plenitud de vida. Un mètode contemplatiu que és molt senzill, fruit de la seva experiència, que es resumeix en quatre paraules: mira, considera, contempla i transforma't.

En quin sentit és un referent per al moment actual?

Clara d'Assís va viure amb simplicitat una vida senzilla. La simplicitat és garant de la sostenibilitat del planeta, ric en energies i recursos, però alhora limitat. Clara ens invita a implicar-nos activament en la revolució del segle XXI que és la revolució de la sostenibilitat, a viure un estil de vida ecològicament sostenible fonamentat en les relacions de cooperació en totes les activitats, en tots els moments i amb tots els éssers creats per Déu, Pare de les Misericòrdies. Ens invita a simplificar l'estil de vida, que suposa l'ús respectuós de tot el que necessitem i la disposició a reciclar-ho quan hagi complert la seva funció.

Vedruna Catalunya rep el Premi Escoles Verdes 2019

Catalunya Religió. Ds, 23/11/2019

(Vedruna Catalunya) En el marc de la convocatòria del Premi 2019 Medi Ambient i Escoles Verdes que impulsa el Departament de Territori i sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, Vedruna Catalunya Educació ha rebut el premi al treball en xarxa .

L'acte, que ha tingut lloc a la Universitat de Girona, ha reconegut iniciatives tant del marc del Programa Escoles Verdes, com també del Premi Medi Ambient, una convocatòria que reconeix actuacions, recerques i trajectòries que impulsin compromisos vers el medi ambient i la sostenibilitat.

La Fundació Vedruna Catalunya Educació, que ha obtingut el premi de la mà del Conseller de Territori i Sostenibilitat, **Damià Calvet**, ha rebut el reconeixement al treball en xarxa realitzat. Un treball d'un recorregut iniciat el 2006 amb un primer Fòrum de Medi Ambient i que al llarg d'aquests 13 anys ha comptat amb iniciatives que van des d'intervencions pedagògiques a trobades, congressos i un treball en xarxa que ha implicat les comunitats educatives dels seus centres arreu de Catalunya. El treball realitzat ha permès també formar el professorat per tal que puguin liderar iniciatives que, des de les aules, treballin per tenir impactes en l'entorn i crear hàbits sostenibles.

Per a l'equip gestor del projecte, el premi "no és només un reconeixement a la bona tasca feta sinó també un impuls il·lusionador a seguir planificant estratègies i actuacions que des de les escoles teixixin vincles sostenibles amb les comunitats, amb l'entorn, amb el món". D'aquesta manera la xarxa de centres, que compta amb 32 escoles certificades com a Escoles Verdes o Escoles Sostenibles en aquests moments segueix treballant per seguir impulsant l'ambientalització del currículum, arrelar el concepte d'ecociutadania i incorporar els Objectius de Desenvolupament Sostenible a la pràctica pedagògica.

Tota la comunitat educativa implicada en aquest procés de transformació es mostra satisfeta amb la feina feta, en especial les comissions de sostenibilitat dels diferents centres , que inclouen també la participació i implicació dels delegats verds: infants i joves que des de l'activisme de les escoles treballen per un entorn i una societat més sostenible.

Vegeu: <https://www.catalunyareligio.cat/ca/vedruna-catalunya-rep-premi-escoles-verdes-2019>

“El millor que podem fer pel Black Friday és regalar temps”

El Punt Avui. 23 novembre 2019

Mireia Rourera

Teòleg

Jaume Flaquer és jesuïta, responsable de l'àrea teològica de Cristianisme i Justícia i professor a la Facultat de Teologia de Catalunya. Llicenciat en filosofia per la UB i en teologia pel Centre Sèvres de París, és doctor en estudis islàmics per l'EPHE (Sorbona de París) amb una tesi sobre el místic sufí Ibn Arabî. Col·labora a Migra-Studium, una fundació que treballa per la integració dels nouvinguts i el diàleg entre les religions.

Divendres que ve és el Black Friday, la festa dels descomptes i el consum.

Quan fem un regal el fem en el context d'una festa, d'algun motiu, perquè és l'aniversari d'algú, per exemple. Fer un regal és bonic, però és important que estigui en consonància amb el que se celebra. Per exemple, si un celebra una primera comunió no es pot fer un regal que, precisament, vagi exactament en contra del que s'està celebrant, que és la comunió amb un Crist que es fa senzill i es fa pobre. El que és extremament sorprenent en el Black Friday és que és una festa del consum en la qual se celebra el consum pel consum.

El consum exagerat!

Exagerat. I, per tant, el regal no és un mitjà per celebrar alguna cosa, sinó que el regal és la finalitat en si mateixa. És l'exaltació pura i dura del consum, és el capitalisme celebrant-se a si mateix.

Un descompte ja és un motiu per comprar!

És una festa en la qual deixem que el desig ens segresti. Ens imaginem que la felicitat s'adquireix mitjançant el fet de posseir, especialment mitjançant allò que és efímer. El Black Friday és una festa que celebra un desig que, de fet, és impossible: és el desig de la felicitat adquirida mitjançant el fet de posseir. Ben aviat ens adonem que consumir i posseir no porta a la felicitat sinó més aviat a la frustració. L'ésser humà és una lluita entre el ser i el desig: l'home no ho pot tenir tot i, tanmateix, el seu desig és sempre infinit. Si aquesta tensió no la treballem, ens porta a la frustració i, en última instància, a la infelicitat.

La gent no havia tingut mai tantes coses com ara. En pocs anys, en el nostre món, la vida ha fet un tomb espectacular pel que fa a abundància.

La felicitat té a veure amb aquella anècdota que s'explica de Sòcrates, que anava pel mercat i anava dient: "Quantes coses no necessito!!" La felicitat té bastant a veure amb això, amb la desapropiació i amb el fet d'estar deslligat de tantes coses efímeres que ens presenta el consum. Aquesta llibertat que experimentem amb aquesta anècdota de Sòcrates, en dir "No necessito tot això", aquesta llibertat enfront de coses que ens volen esclavitzar, és una experiència molt propera a la felicitat.

Gastar diners en un regal és, de fet, un regal fàcil.

Avui en dia que tenim tantes coses però vivim en una societat tan estressada, perquè ens falta temps, el millor regal que podem fer és el temps. El millor que podríem fer pel Black Friday, doncs, és regalar-nos temps i dedicar temps als altres. Dediquem molt poc temps als altres i a nosaltres mateixos per gaudir contemplant, llegint, jugant, per estar amb la família, amb la gent que estimem, i fer-ho de manera gratuïta, per plaer. El millor regal pel Black Friday és, doncs, quelcom que no es pot comprar amb diners en una botiga.

No ens adonem del mal que fem al medi ambient?

D'aquí a pocs dies, el 2 de desembre, comença a Madrid la cimera pel clima i es tornarà a posar sobre la taula el canvi climàtic provocat per un tipus de producció i d'excés del

consum que produeix la contaminació. Moltes de les coses que es compraran durant el Black Friday, segurament la majoria de coses, roba i tecnologia, no estan produïdes a Espanya sinó que venen de molt lluny. Perquè aquests productes puguin arribar a la nostra botiga han de fer un trajecte molt llarg que contamina molt. I també hi ha qui i en quines condicions s'han fabricat aquests productes. Estem parlant de productes extremament efímers que, en el millor dels casos, duren un any. D'aquí a un any les botigues ens convenceran que el que vam comprar l'any passat ja està obsolet i ho hem de canviar. Això és una roda de consum que està matant el planeta. Probablement en aquesta cimera de Madrid tots nosaltres direm que sí, que és veritat, que el canvi climàtic és real, que és aquí i que hem de fer alguna cosa i, tanmateix, i pràcticament de manera simultània, ens abocarem al consum desbordant del Black Friday.

Direm però no farem...

Direm que els governs han de fer alguna cosa, que hem de reciclar més..., però a la vegada participarem del cicle del consum i d'un consum que és extremament efímer.

El papa Francesc, amb la seva encíclica a favor del medi ambient i també amb el Sínode de l'Amazònia, demanant que es cuidi la terra i la gent que l'habita, ja ha fet un gran crit d'atenció.

L'Església i moltes organitzacions han donat un toc d'alerta molt seriosa. Fins fa relativament poc el tema de l'ecologia era més un afer de gent romàntica benestant que es preocupava, a vegades, per un animal que estava lluny, l'os polar per exemple, i no es preocupava per les condicions socials dels més pobres de la Terra. Fins fa poc hi havia com un cert divorci entre aquells que estaven preocupats per l'ecologia i aquells que estaven preocupats per la vida dels més pobres. Ara s'ha descobert que els dos moviments estan cridats a creuar-se. Francesc, amb *Laudato Si* i amb el Sínode de l'Amazònia, ha deixat ben clar que la preocupació ecològica i la preocupació pels més pobres han d'anar juntes, entre altres perquè l'ecologia afecta i afectarà els més pobres.

Acció de gràcies i comiat de la comunitat claretiana de Montgat

Claretians.cat
Butlletí 463

Dissabte d'agraïment i reconeixement mutu, entre claretians i montgatins, d'un camí llarg de vuitanta anys de presència claretiana a Montgat. Una seixantena de persones van celebrar l'eucaristia a la capella en clau d'acció de gràcies amb motiu de la marxa de la comunitat claretiana. L'acte va posar de relleu la vida pastoral i parroquial que ha generat aquesta comunitat al llarg de 80 anys. Entre d'altres, l'espai ha acollit germans, postulants i seminaristes com a casa de formació claretiana i també ha sigut casa de convivències i de colònies; i durant 40 anys s'ha atès l'encàrrec diocesà d'atenció parroquial de la població.

Des de 1940, la presència claretiana a Montgat s'ha desplegat en forma de col·laboració amb la parròquia i nombroses activitats com les colònies, l'esplai, el cinema, les festes de primavera, les pelegrinacions a Lourdes i a Montserrat, les cases de colònies de Maliana i de Mas Paisà, la missió popular... Tot de vivències personals i compartides amb la gent i les famílies.

La celebració de dissabte va servir per agrair en veu alta les vivències personals i compartides. Presidida pel pare provincial dels claretians, **Ricard Costa-Jussà**, va aplegar els membres que actualment formen part de la comunitat **Francesc Casañas**, **Jordi Mallol**, **Francesc Cullell** i **Josep Odena** –amb un record especial al [recentment traspassat](#) **Agustí Miarnau**–. També hi participaren una desena de claretians vinculats a la història de Montgat. Algú que no pogué participar-hi s'hi adherí a través d'un escrit. Finalment es van fer presents un bon nombre de persones i feligresos, i membres d'altres congregacions religioses de l'entorn; i l'adhesió de persones que per salut o pel temps no van poder sumar-s'hi.

"Ara deixem aquesta casa, però mai esborrarem de la memòria totes les experiències viscudes aquí, que són totes a lloança de Déu", va escriure el pare **Joan Font**, que no va poder assistir, en un missatge llegit al final de l'eucaristia.

La història de la comunitat

La presència claretiana a Montgat es pot resumir en cinc grans etapes.

La primera (1940-1948), amb la compra de la casa de la Quinta Santa Ana –abans Mas Llorenç– i l'explotació dels camps de la finca, on s'hi conrea fruita i verdura. Es constitueix jurídicament com a residència depenent del govern provincial. En aquells moments, el pare **Clemente Ramos** és el superior provincial de Catalunya.

La segona etapa (1949-1968) és el moment en què esdevé casa de postulants de germans coadjutors, i passa a ser residència independent. El 1951 la Carretera de Tiana passa a anomenar-se Carrer de Sant Antoni Maria Claret, a petició dels claretians a l'Ajuntament de Montgat. En aquella època, s'obre un pou d'aigua i s'instal·la un nou altar a la capella. I també s'inicia

l'apostolat de catecisme, atenent nens i nenes de les rodalies de la casa. Pel que fa al ministeri sacerdotal, els claretians atenen els germans de les Escoles Cristianes de Premià de Mar, les adoratrius de Badalona, les Franciscanes de Tiana, l'Hospital de Sant Genís de Vilassar.

La tercera etapa (1969-1990) la casa esdevé seminari d'aspirants a missioners claretians. És el moment

en què es forma una comunitat i els claretians assumeixen la responsabilitat de la parròquia de Sant Joan com a rectors. Alguns claretians formen part del claustre de professors del Seminari Menor de La Conreria, on estudien també els seminaristes claretians. Comencen aquí les colònies parroquials.

En la quarta etapa (1991-2009) la comunitat atén la pastoral parroquial i es converteix en un espai previ a la infermeria. Es renova la capella que, a més de ser oratori de la comunitat, fa al mateix temps de capella obert al culte litúrgic.

I, finalment, una cinquena etapa (2009-2019) en què la casa esdevé residència, els claretians deixen la responsabilitat pastoral a la parròquia i se centren en a atendre alguns servei ministerials i el culte a la capella de la casa.

En el trajecte d'aquests 80 anys Montgat i els claretians han viscut la transformació que ha anat vivint el municipi. De la dualitat d'un Montgat del peix i un Montgat del fum, es va passar al mosaic i barriades marcat pel traçat natural de les rieres i de les comunicacions: la carretera, el tren, l'autopista i la variant. I també d'un Montgat industrial històric dels banys, l'empresa Rio Tinto i la de lleixius, per esdevenir un Montgat obert al litoral marítim, amb el creixement d'habitants i de barris i residències que han configurat un nou mosaic urbanístic.

L'atenció a la parròquia de Sant Joan

Els missioners claretians s'han encarregat de la pastoral de la parròquia de Sant Joan de Montgat durant quaranta anys, de 1969 fins a 2009. Han assumit la responsabilitat pastoral de rectors els claretians **Jaume Sidera** (com a encarregat, el 1969) i **Emili Roura** (1969-1972), **Jaume Sidera** (1972-1976), **Josep Armengol** (1976-1979), **Josep Borrueu** (1979-1981), **Jordi Alsina** (1981-1984), **Salvador Solà** (1984-1990), **Jordi Marimon** (1990-1993), **Salvador Solà** (1993-1999), **Jordi Marimon** (1999-2002), **Pere Codinachs** (2002-2004), **Ramon Olomí** (2004-2005), **Josep Armengol** (2005-2008) i **Ramon Caralt** (2008-2009).

Relleu històric al Santuari de Puiggraciós

[\(Josep M. Boixareu –Grup Enllaç/CR\) Catalunya Cristiana. 25/11/2019](#)

Aquest diumenge l'església del [Santuari de Puiggraciós](#) ha quedat plena a vessar en l'acte de relleu de la superiora **Rosa Julivert**. La germana Rosa hi ha estat des del primer dia. Des que l'any 1973 la comunitat de benedictines de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona va assumir la cura d'aquest santuari del Vallès Oriental. Ara comença una nova etapa amb la germana **Roser Caminal** al capdavant, que serà acompanyada per la germana **M. Teresa Botey**.

La superiora sortint ha adreçat unes breus però denses paraules d'agraïment a tots els qui l'han acompanyat durant aquests quaranta sis anys en la vida interior i provinent de l'exterior. Els fidels han trobat en el santuari acolliment i escalf de les [monges benedictines](#) en nombrosos actes festius i religiosos promoguts al Santuari.

L'acte de comiat ha comptat amb la germana **Esperança Atarés**, abadessa de Sant Pere de les Puel·les, la nova superiora, que prové d'aquesta mateixa comunitat, i la germana **Teresa Batallé** que també ha servit el Santuari bona part d'aquests anys. El relleu s'ha significat en el marc de la missa dominical al mateix Santuari, presidida per **Pere Farriol**, que té cura serveis religiosos del Santuari, i concelebrada per **Josep Maria Sancho**, diaca de la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès. Farriol també és l'assessor pastoral del Grup d'Enllaç que organitza tots els actes religiosos i cívics que s'hi celebren.

De la nostàlgia a l'esperança de futur

La petita església de Puiggraciós és un punt de referència a la comarca. Els presents han recordat les pregàries, les vetlles, els actes culturals i cívics per Catalunya, així com les religioses que han passat pel Santuari, unes ja traspassades i altres rellevades pel seu estat de salut. Una emotiva celebració, acompanyada amb els cants, com és costum al santuari.

Al final de la missa, Pere Farriol ha recollit diversos testimonis de persones que han passat pel Santuari, tant de creients com de no creients, que hi han trobat el consol i l'alegria de viure que les monges saben transmetre. En sortir de l'església, un cel blau i un sol que es reflectia al fons damunt les aigües del port de Barcelona ha rebut els assistents a l'era. Una era que ha estat testimoni de tantes festes populars i actes de convivència veïnal per part de l'Arxiprestat de Puiggraciós.

La conversa dels fidels dels pobles del voltant ha convertit la nostàlgia i el comiat en alegria i esperança en el futur. Un futur de Puiggraciós i la seva obra que està garantit per la continuïtat de la comunitat benedictina ara guiada per la germana Roser. Prenen aquest testimoni amb un empena i esperit d'acolliment i servei dignes de la comunitat que ha dirigit la germana Rosa, per tothom estimada.

25 anys de professió religiosa al monestir de les Adoratrius Perpètues de Berga

El 22 d'octubre va fer 25 anys de la professió religiosa de Sor Ma Mercè de la Divina Misericòrdia i del Cor Traspassat i Sor Ma Adelina de la Santíssima Trinitat, monges del monestir de les Adoratrius Perpètues del Santíssim Sagrament, de Berga.

Ho celebraren el 6 de novembre a la missa de les 7 de la tarda, que fou solemne i concelebrada, presidint el franciscà P. Josep Gendrau.

Informa. M. Coll / Fotos: M. Àngels A. | Vegeu: <https://bisbatsolsona.cat/2019/11/25-anys-professio-religiosa-monestir-adoratrius-perpetues-berga/>

Impulsen una Associació d'Amics del Monestir de Sant Daniel de Girona

L'entitat, que vol divulgar-ne la història i ampliar el cercle de persones que el freqüenten, es presentarà públicament dissabte vinent, dia 30

[Diari de Girona. 23.11.2019](#)

L'Associació d'Amics del Monestir de Sant Daniel, que es va constituir oficialment el passat 15 de juliol i es va posar en marxa al mes de setembre, ja s'està donant a conèixer. Es tracta d'un projecte que ve de lluny i que va ser anhelat per diferents persones en diverses etapes, entre les quals el metge Josep Cornellà i l'educadora Núria Terés.

El monestir benedictí de Sant Daniel de Girona és, amb més de mil anys d'història, un dels més antics de Catalunya. En els últims temps, un grup de persones que freqüenten el monestir -ja sigui amb les Vespres participades, l'hostatgeria o altres activitats de voluntariat i suport- han cregut convenient fer aquest pas per tal de crear una associació que ha de facilitar l'ampliació del cercle de persones que coneguin, estimin i donin suport als serveis i activitats del monestir. El seu objectiu principal és, doncs, difondre el monestir i la seva història -especialment l'hostatgeria- i oferir suport a les monges en aquells àmbits que necessitin, però també fomentar l'espiritualitat (especialment la benedictina) a través de compartir la pregària de les vespres i d'activitats similars.

Per aconseguir-ho, des de l'Associació tenen la intenció d'ampliar la col·laboració amb altres entitats, associacions i institucions que facilitin la realització d'activitats culturals, tradicionals i religioses al monestir. De fet, volen treballar especialment amb l'Associació de Veïns de la Vall de Sant Daniel.

La presentació pública de la nova associació tindrà lloc el proper dissabte, 30 de novembre, al Claustre del Monestir, a partir de les cinc de la tarda. Prendran la paraula per fer parlaments la priora del monestir, Maria Assumpció Pifarré; la presidenta de l'Associació de Veïns de Sant Daniel, Laia Martín; i dos membres de la nova Associació d'Amics del Monestir: Carme Panella i Albert Quintana. Tot seguit tindrà lloc un brindis i una petita celebració amb coca de l'Ermessenda, i en acabar es farà una visita guiada pel monestir. Potseriorment, a les set de la tarda, a l'església, hi haurà les Primeres Vespres d'Advent i uns tastets musicals a càrrec del Cor dels Amics del Monestir.

En el 25 N "I have a dream"

Red Miriam. 25 de noviembre de 2019

Anoche, víspera de 25 N tuve un sueño.

Soñé que estaba en una mezquita y que cuando iba a acceder al espacio separado que se nos designa a las mujeres en ella, una mujer mayor con hiyad, nos animaba a levantarnos y a colocarnos en la parte central, mientras los hombres nos abrían amablemente el paso. Otra mujer, joven y negra, con la cabeza descubierta cogía el micrófono y animaba a hombres y mujeres a no consentir ningún tipo de discriminación ni violencia contra mujeres y niñas, y lo hacía en nombre de Allah y Muhammad, su profeta, quien por su trato y relación con las mujeres había siempre reivindicado su dignidad e integridad.

Su discurso continuaba argumentando que un buen musulmán o una buena musulmana no podían ser indiferentes ni naturalizar, y mucho menos provocar, el sufrimiento y la violencia contra mujeres y niñas, ni en el interior de los hogares y las instituciones religiosas, ni en los espacios sociales o públicos.

Pero mi sueño no terminó aquí sino que fue poblándose de nuevas imágenes y escenario oníricos que me iban impregnando de una sensación de alegría en la que me sentía participando como una espectadora entusiasmada y perpleja. El segundo escenario era una iglesia de mi barrio en la que los sacerdotes aparecían sentados entre las gentes, sin más distinción que una estela morada con unas letras escritas en blanco en las que se podía leer: en nombre de Jesús ni una muerte más. En el templo reinaba un gran silencio que se rompió cuando desde el púlpito unas voces de mujeres, con distintos

acentos, empezaron a proclamar la homilía comentando los textos del crimen de Guibea (Ju 19,1-29) y el Evangelio de la hija de Jairo y la hemorroisa (Mt9,18-29), conectando las lecturas con las más de 700 mujeres asesinadas en España en la última década, el feminicidio de Ciudad Juárez, las violaciones de mujeres en la India, la violencia de Boko Haram con las niñas y el negocio multimillonario de la trata de mujeres en el mundo.

Las mujeres predicaban con convicción y fuerza pero lo que más me llamaba la atención en mi sueño no eran ellas, sino la escucha interesada y convencida de la mayoría de los hombres que asentían con entusiasmo sus palabras. La homilía terminaba urgiendo a los poderes públicos, a las iglesias y a todas las autoridades religiosas a no consentir prácticas ni lenguajes violentos ni discriminatorios hacia las mujeres, ni al interior de sus propias instituciones, ni en los espacios sociales ni públicos y a implantar en los proyectos

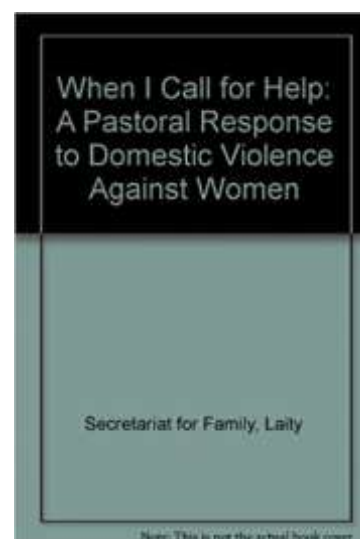
pastorales de todos los centros religiosos un programa específico para erradicar la violencia de género y la discriminación entre hombres y mujeres. La ovación de la asamblea en este punto fue total, de manera que mi sueño casi se quiebra por la agitación de mi subconsciente ante los efectos producidos, pero aun así continúe en los brazos de Morfeo.

El tercer y último escenario de mi sueño era la plaza de la catedral de Madrid, donde el papa Francisco, en visita sorpresa y rompiendo todo protocolo, había convocado a una rabina, un imán, una mujer sacerdote de la iglesia anglicana, una monja budista y una líder feminista para hacer una declaración conjunta universal de todas las religiones contra la violencia machista, la discriminación y los feminicidios. Cuando la líder feminista iba a coger el micrófono el despertador me hizo volver a la realidad.

Los sueños son eso... sueños, pero tienen también el valor de anticipar deseos e imaginarlos y hacer de brújulas para el camino. Los sueños conectan con las chispas de posibilidad que en la propia realidad se engendran para transformarla, mostrando de este modo que si se puede, aunque para ello haya que pasar por la prueba del a largo plazo.

Quizás esto sea lo que esté en el trasfondo de mi sueño de anoche: iniciativas como la que aconteció en Febrero del 2013 en Norteamérica, en la más de 35 imanes y otros miembros del Consejo Supremo islámico de Canadá, emitieron una fatwa recordando a los musulmanes que los crímenes de honor, la violencia familiar y la aversión contra las mujeres son actos no musulmanes y que son considerados por el Islam como crímenes, o la Declaración pública de los obispos estadounidenses titulada *When I Call for help: A Pastoral Resonse to Domestic Violence Against Women* (Cuando pido ayuda: una respuesta pastoral a la violencia doméstica contra las mujeres), en la que condenaban “la utilización de la religión y la Biblia para apoyar y legitimar la violencia sobre las mujeres reconociendo que son los abusos y el maltrato a las mujeres (...) y no el divorcio, quienes rompen el matrimonio”^[1].

PEPA TORRES

^[1] Ver el texto íntegro en <http://www.usccb.org/laity/help.shtml>

EL BATEC DE L'ESGLÉSIA

L'Ateneu Universitari Sant Pacià celebra un Congrés Internacional sobre l'aportació del Papa a la teologia i la pastoral de l'Església

Ateneu Universitari Sant Pacià

12 de novembre de 2019

La primera jornada del Congrés internacional “L'aportació del Papa Francesc a la teologia i a la pastoral de l'Església” s'ha titulat “L'Església, principi d'unitat del gènere humà” i ha tingut la participació dels cardenal Joan Josep Omella, Luis F. Ladaria i Matteo Zuppi, i dels professors Margarida Bofarull i Armand Puig i Tàrrach, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

El Papa Francesc: obertura i reforma

La inauguració del Congrés ha estat a càrrec del Cardenal Joan Josep Omella, Gran Canceller de l'Ateneu. Omella ha posat de relleu, per una banda, el pensament obert del Papa Francesc afirmant que somia amb **una Església que obri processos sense tancar-se en la recerca de seguretats**, i per l'altra, en la reforma de l'església que s'està duent a terme: “La reforma de l'Església no es visualitza necessàriament en determinades decisions, gairebé mediàtiques, sinó que es practica, sobretot, mitjançant una nova sensibilitat que ha de travessar tot el cos eclesial i que es podria concretar en tres expressions, centrals en el pensament del Papa: «**misericòrdia**», «**conversió pastoral i missionera**» i «**diàleg amb tots**».” El Papa Francesc, ha dit, “parla al cor de la gent amb un llenguatge directe i personal, carregat d'imatges i suggeriments (...) però també parla amb els gestos”.

Dos conceptes: poble i comunió

El prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe del Vaticà, cardenal Lluís Ladaria, ha titulat la seva ponència Una Església en comunió i sinodal. El cardenal Ladaria ha defensat que no es pot dubtar sobre “**la centralitat que la categoria Poble de Déu té en el pensament del Papa al parlar de l'Església**”; i ha recordat unes paraules del propi papa Francesc: “la imatge de l'Església que més m'agrada és la del sant poble fidel de Déu; és la definició que utilitzo freqüentment. La pertinença a un poble té un fort valor teològic: Déu, en la història de la salvació, ha salvat un poble. No existeix identitat plena sense pertànyer a un poble. Ningú no se salva sol, com a individu aïllat, sinó que Déu ens atrau tenint en compte la complexa trama de relacions interpersonals que es realitzen en la comunitat humana”. Aquesta especial sintonia amb l'Església Poble de Déu ve de lluny, ha explicat el cardenal Ladaria, i “té els seus orígens en la teologia del poble característica de la seva terra natal,

de la qual el seu pensament eclesiològic està profundament impregnat”. En aquest punt es pot apreciar “l’especial fidelitat del Pontífex a la doctrina genuïna del Concili Vaticà II”, ha apuntat el Dr. Ladaria.

Com a conclusió, el cardenal Ladaria ha recordat la importància de “conjugar bé” les nocions de “poble i comunió” a l’hora “d’impulsar amb vigor l’activitat missionera de tota l’Església”. “Mentre la noció de poble comporta diversos vincles entre els individus que el componen, la categoria comunió aplicada a l’Església conté intrínsecament un component ontològic, que arrela la categoria de poble en la seva perspectiva pròpiament teològica –ha argumentat el Dr. Ladaria-: es tracta d’una comunió en l’ésser i en l’amor de Déu, els quals són, per si mateixos, expansius”.

“El significat pròpiament cristià de poble, comunió i sinodalitat, i la seva intrínseca i inseparable connexió, així com l’hem configurat a la llum d’un sa sensus fidei, ens dirigeix en mode analògic però pertinent a la lògica i dinàmica trinitàries, que pertanyen al mateix cor de Déu”, ha afegit. “El Pare, amb les seves inseparables mans -Jesucrist i l’Esperit Sant-, plasma i replasma el món –allà on troba cors d’homes i de dones disponibles- transformant-los, de molts individus dispersos, en un poble pelegrinant i missioner, cridat a recapitular tot el món en els plans salvífics de Déu que és amant del destí bo de tot home”, ha conclòs el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe del Vaticà.

Una Església tocada per l'amor

Margarida Bofarull ha parlat de l’**Església mare de misericòrdia i samaritana**. Bofarull creu que aquest tipus d’Església “**no és autoreferenciada sinó que surt cap a les perifèries**, en paraules del Papa Francesc, perifèries geogràfiques i existencials. Una Església que va cap a les persones que moltes vegades les nostres societats deixen al marge. De cor obert, que es compadeix, que es commou”. “Així com la teologia que predica el Papa Francesc – ha afegit -, és una Església des dels pobres i per als pobres, però sobretot és una Església que està tocada, en el sentit integral, per l’amor”.

El Papa Francesc i la conversió pastoral i missionera

El Cardenal Matteo Zuppi ha parlat de “L'Església, poble Sant de Déu, subjecte de l'anunci de l'Evangeli”. Ha explicat que el papa Francesc parla d'una conversió pastoral i missionera i com aquesta conversió és l'esperança en la societat cada vegada més secularitzada en què vivim. “Crec que això canvia moltíssim la vida de les parròquies i les comunitats”. Aquesta conversió, Zuppi l'entén com una actitud del dia a dia, també amb caire pastoral: “això vol dir que hi ha **una cura en relació als altres que ens afecta a tots, un afecte i una responsabilitat cap als altres** per tal de cuidar-se”. “No és fàcil -ha dit-, perquè és més fàcil cuidar-se a un mateix i viure l'Evangeli de manera individual. Aquesta conversió ens ajuda a vèncer la sensació de tancar-nos, perquè **la solució passa sempre per obrir-se**”.

Francesc integra en un sol disseny les dues línies d'actuació en relació als pobres (l'estructural i la personal) i les col·loca sota el signe de la solidaritat i de la destinació universal dels béns. L'escolta dels pobres no es farà des d'un cor que cobeja els béns d'aquest món i alhora, com a contrapès d'aquesta actitud, duu a terme algun «acte esporàdic de generositat». Ben al contrari, escoltarà els necessitats el qui hagi entrat en una «nova mentalitat que pensi en termes de comunitat»

Els pobres son un do i una tasca per a l'Església

L'última comunicació del dia ha estat a càrrec del Dr. Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Puig ha dit que el Papa Francesc ha culminat un itinerari que arrenca amb el Concili Vaticà II i la frase del Papa Joan XXIII que deia: “L'Església es presenta tal com és i vol ser, com l'Església de tots, i particularment l'Església dels pobres”. El Dr. Puig ha afirmat que una de les línies de força que ha de marcar el futur de l'Església “ha de ser” l'opció pels pobres. “Els pobres no poden ser uns estranys al nucli central de l'Església, -ha afegit- no han de ser situats als marges de la vida social. Més aviat ells pertanyen de ple dret a la comunitat eclesial i el seu lloc és el primer banc de l'assemblea cristiana, no el darrer”.

També ha fet referència a què **l'Església ha d'acollir als pobres de manera especial**, i en aquest sentit, creu que ha d'allunyar-se de l'acció assistencial que podria fer una administració pública per passar a ser un acolliment “essencial” en relació a l'Evangeli de Jesús: “els pobres sempre seran enmig de l'Església i caldrà fer-los el bé, és a dir, acollir-los, integrar-los i estimar-los com a germans més petits del Senyor Jesucrist”.

Els ponents a les parròquies

En acabar les sessions acadèmiques, **dos dels ponents han visitat parròquies** per apropar el congrés a les comunitats. La Dra. Margarida Bofarull ha presentat “La misericòrdia com a missió” a la parròquia Sant Fèlix de Sabadell, i Mons. Matteo Zuppi, “Com anunciar l'Evangeli a la gran ciutat” a la parròquia dels Sants Màrtirs Just i Pastor (Barcelona).

La segona jornada del Congrés: “Una teologia en el cor de la vida i del món”

13 de novembre de 2019

La segona jornada del Congrés, titulada “Una teologia en el cor i de la vida i del món”, s’ha centrat en la reflexió al voltant de la teologia de Bergoglio. El primer conferenciant del matí ha estat el Cardenal Walter Kasper, president emèrit del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. Kasper s’ha centrat en els textos de l’*Evangelii Gaudium*, l’*Amoris Laetitia* i *Laudatio Si* per explicar com el Papa Francesc transmet el missatge de la joia, un missatge que, ha dit, “és comunicatiu, no informatiu (...) és un raig de llum que esdevé la clau propositiva de la fe”.

El Card. Kasper també ha reflexionat sobre **la joia a l'Església d'avui en dia, en relació amb el Papa**: "Ahir com avui molta gent a l'interior i a l'exterior de l'Església catòlica veuen el Papa Francesc un portant de joia i un mannà del cel vista la situació actual de l'Església; en canvi altres no li donen cap joia." Ha lamentat també que hi ha hagut molts escàndols que han recobert, en part, l'Església: "És com si una boira d'infelicitat s'hagués quedat a algunes parts de l'Església sense deixar passar la llum i tapant tot allò que hi ha de bo." Tot i així, ha dit, l'amor i la joia formen i han de formar part intrínseca de la mateixa Església, perquè la joia cristiana és la joia de Déu. "El Papa descriu l'amor com un camí de creixença i maduració, com un camí cap a la felicitat i la joia de la vida en l'amor", ha afirmat.

Una teologia atenta a la vida de les persones

"Fer teologia amb diàleg amb la vida" ha estat el títol de la conferència de Mons. Joan Planellas, Arquebisbe de Tarragona i Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya fins el maig del 2019. Planellas ha remarcat que el Papa Francesc considera la teologia pastoral "una categoria teològica plena", i que a més, forma part d'una de les seves prioritats en el seu ministeri. Tant és així que ha afirmat: "Els teòlegs, per Francesc, són bons quan amb la

seva reflexió es posen al servei de la intrínseca acció evangelitzadora de l'Església, quan esdevenen atents a la vida de les persones”

Mons. Planellas creu que una teologia atenta a la vida de les persones **“serà una teologia preocupada per les seves ferides, tot acarant les situacions difícils”**, i que ha de saber “explicar la bondat, la simplicitat i l'alegria de la vida cristiana, ja que aquesta serà la predicació més eficient”.

Consciència moral i discerniment espiritual

El matí ha acabat amb el Professor Gronchi parlant de "Consciència moral i discerniment espiritual". La seva reflexió ha arribat de la mà de la interrelació entre la consciència moral, guiada fidelment per la pedagogia de Déu que permet decidir lliurement, i el discerniment, que ajuda a ampliar la consciència reconeixent-nos més en l'altre que en un mateix. “Només qui està disposat a escoltar, -ha dit- té la llibertat per a renunciar al seu propi punt de vista parcial o insuficient”.

I en aquest “altre”, Gronchi aposta per la universalitat de l'Església, **“L'Església catòlica és universal, perquè és una religió de l'amor**: no atreu a tota la humanitat al mateix temps, sinó a cada persona en la seva intimitat més profunda” i en l'esperit missioner: “L'espiritualitat missioner i la novetat de les relacions en Crist fan possible convertir els desafiaments en oportunitats.”

“Els sacerdots joves haurien d'anar a confessar una vegada al més a les parròquies més humils”

El Prof. Carlos Maria Galli ha parlat de “La pietat popular com a lloc teològic”. Per fer-ho, ha destacat les paraules del Papa: **“En la pietat popular, per ser fruit de l'Evangeli inculturat, hi ha una força activament evangelitzadora que no podem desmerèixer (...)** més aviat estem cridats a fer-la créixer per aprofundir el procés d'inculturació.” Galli també ha apostat clarament per la teologia pastoral, dient que a les facultats de teologia s'hauria d'impartir “una teologia pastoral integradora, tant teòrica com pràctica” que agrupi tant els preveres com els laics. A més, ha animat als sacerdots joves (i fins i tot als bisbes) a anar a confessar una vegada al més a les parròquies més humils del seu entorn, perquè ha dit: “Això és el que ens permet tocar al cor de la realitat.”

“El Papa Francesc sap comunicar de manera senzilla, eficaç, fascinant i envoltant el cor de l'experiència cristiana”

El Director Editorial del Dicasteri per a la Comunicació del Vaticà, Andrea Tornielli, afirma que el Papa Francesc es un exemple comunicatiu: “sap comunicar de manera senzilla, eficaç, fascinant i envoltant el cor de l'experiència cristiana, es fa entendre per tots, arriba i interessa fins i tot als que estan lluny, als que estan fora.” Tot i així, ha explicat que la imatge del Papa Francesc als mitjans de comunicació corre el risc de caure en **la polarització**, “en l'oposició entre aquells, per una banda, (..) que fan exàmens doctrinals al Papa a partir de les seves idees de doctrina i tradició, **aquells que se senten desafiats** perquè veuen amenaçada la seva idea de la fe cristiana per la invitació a sortir, a moure, a atrevir-se, a embrutar-se les mans, a no tenir por d'entrar en la foscor de l'experiència dels que estan lluny . I, d'altra banda, per aquells que **intenten imposar la seva agenda anomenada "progressista"** al Papa, reduint la seva declaracions a consignes i atribuint el que mai va voler dir.”

Davant les crítiques d'alguns sectors de les reformes introduïdes pel Papa Francesc, Tornielli afirma: **“Francesc no ha canviat ni canvia la doctrina**, però ens dóna testimoni que Déu no troba a l'home amb una doctrina, amb lleis. Déu troba a l'home acostant-se a ell amb tendresa, abraçant-lo, estimant-lo. Això sempre ha passat, i succeeix especialment

avui. Perquè el cristianisme és una relació amb la persona de Jesús viu avui. I això és el que ens demana el Papa al convidar-nos a acompanyar els ferits i als marginats del món, a no tancar mai la porta a ningú, a donar-los la benvinguda a tots. Això és el que ens ensenya el Papa amb els seus gestos, signes i paraules.”

Una casa comú en per conviure-hi i tenir-ne cura

Per últim, el Prof. Prem Xalxo ha parlat d’“Una ecologia integral. Fonaments teològics i antropològics”. De **la relació entre la teologia i l’ecologia**, ha afirmat que és molt evident i que es troba des del sentit que tot està en relació, i en la interdependència entre homes i la Creació: “Ecologia és una paraula que el mateix Papa Francesc utilitza de manera clara. Ell creu que aquesta Creació no està feta per explotar-la, per buidar-la dels recursos, sinó que s’ha d’entendre com una casa comú en per conviure-hi i tenir-ne cura. Com diu l’arrel de la paraula eco-logia: un oikos per viure plegats.”

El Papa Francesc aposta fermament per sentir Déu a les ciutats

14 de novembre de 2019

L’última jornada ha estat titulada “Déu habita en la ciutat”, i hi han estat representats quatre dels continents del món. Els conferenciants han parlat de globalització, cultura de la pau, diàleg interreligiós, ecumenisme i perifèries, tots conceptes globals molt utilitzats avui en dia i que tenen un protagonista principal: l’altre. Durant els tres dies, i avui especialment, hem sentit que el Papa Francesc convida a la seva Església a sortir a fora, a traspasar la zona de confort i buscar, també i sobretot, en l’altre, la presència de Déu.

La globalització de la solidaritat està en marxa

La primera reflexió del dia ha estat a càrrec de Mons. Mbarga, arquebisbe de Yaoundé (Camerun), que ha parlat de com l’Església encara el concepte de globalització. A nivell

laïcal, ha dit, “és un terme amb connotacions negatives, però alhora ambivalent”. Fins ara, afirma, el concepte de globalització “ha estat lligat a l’acumulació de riquesa, el creixement de les privatitzacions... Avui, però, **el Papa està fent com un baptisme de la globalització** (...) oferint una via nova: la solidaritat”.

Mbarga ha explicat que el concepte de la solidaritat està històricament unit a l’Església, i que els papes que han precedit a Francesc ja havien apostat per un món més just i fratern en què es comparteixin els béns de la humanitat. Segons Mbarga, **aquest nou concepte és una visió molt gran pot canviar el món** “si hi ha nacions que fan un pas enrere i accepten que no es pot seguir negant l’existència de tanta població, deixant morir tants pobres.” I afirma: “La globalització de la solidaritat està en marxa”.

La pau arriba a través de petits gestos d’amor

Mons. Anthony Machado, arquebisbe de Vasai (Índia), **ha posat èmfasi en el com relacionar-nos amb l’altre**: “La cultura de la pau: l’esperit d’Assís.” “No hi ha cap dubte que els creients religiosos no poden romandre passius davant d’un món assetjat per l’odi i la violència”, ha dit, i ha apostat, igual que el papa Francesc, per una cultura de la pau activa, de diàleg i de fets. Així, Machado ha recordat: “La pau no ve sola si estem asseguts a l’Església, sinó que arriba a través de petits gestos d’amor i de cura cap als altres.”

“Sota el papat de Francesc s’ha accelerat el compromís pel diàleg amb les altres religions”

La Prof. Catherine Cornille, investigadora del Boston College, ha parlat del diàleg interreligiós en l’Església. En els últims 50 anys, ha dit, “cada Papa ha contribuït al diàleg interreligiós”, però creu que ha estat sota el papat del Papa Francesc quan “el compromís pel diàleg amb les altres religions sembla que s’ha accelerat.”

Tot i així, Cornille afirma que el Papa “no ha fet una teologia sistemàtica pròpia del diàleg interreligiós”, sinó que **du a terme aquest diàleg “a través d’accions i respostes** a circumstàncies concretes que equivalen a un conjunt coherent d’actituds i virtuts que poden ser vistes com un model exemplar pels cristians i també pels no cristians”. Aquestes virtuts que el Papa reflecteix amb els gestos, ha resumit, són la humilitat, el compromís, la interconnexió, l’empatia i la hospitalitat.

El diàleg ecumènic

El bisbe d'Almeria, Adolfo González Montes, ha dedicat el seu temps a "El diàleg ecumènic". L'ecumenisme, ha dit, "rep el seu impuls d'aquests dos fets que determinen la seva naturalesa i les possibilitats que tanca el camí dels cristians cap a la reconstrucció de la unitat visible de l'Església". En primer lloc, afirma, "el do diví de la fe comuna que l'Esperit Sant ha infós en els cristians i els ha portat a el baptisme", i en segon lloc, "l'obstacle que representa la divisió dels cristians per a la proclamació de l'Evangelí de Crist."

Montes també ha dit que el diàleg de la caritat entre l'Església Ortodoxa i l'Església Catòlica "ha contribuït de manera decisiva a **solucionar prejudicis i ha propiciat un acostament de recíproc reconeixement** i ha contribuït, no només en les relacions de catòlics i ortodoxos, sinó, en general entre les Esglésies i comunitats eclesials sorgides a partir de la Reforma iniciada fa 500 anys al segle XVI."

Construir des de les perifèries

L'última comunicació del congrés ha estat per part del cardenal Osoro, arquebisbe de Madrid. Osoro ha partit dels textos del papa Francesc a l'*Evangelii gaudium*, *Gaudete et exsultate* i fins i tot de les aportacions del document del *Sínodo de l'Amazònia* per extreure'n algunes conviccions personals. En primer lloc, Osoro creu que necessitem obrir-nos a la confiança en Déu, per tant, **si ens atrevim a arribar a les perifèries, allà el trobarem**, ell ja hi serà, i que el Papa ens convida com a Església a tenir el coratge de no acomodar-nos a les zones de confort pastorals.

En segon lloc, Osoro afirma: "definitivament, Déu viu a la ciutat". En tercer lloc, el cardenal creu que es necessita específicament una "teologia de les perifèries" per tal de reflexionar sobre l'acció de trànsit cap a aquestes. En quart lloc, que "l'Església de sortida" és la millor manera **de recuperar un esperit missioner com a una oportunitat per tornar a l'Evangelí**. Per últim, considera que s'ha de cultivar l'espiritualitat d'escoltar la paraula i l'amor a Déu com a fonament per anunciar la Bona Nova.

Un congrés per agafar forces durant el camí

El cardenal Omella, arquebisbe de Barcelona i Gran Canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, ha conclòs el congrés amb el símil del camí que fan durant la vida els cristians: "Aquest congrés ha estat un moment i un lloc, un alberg per a reposar forces en aquest camí. Ens queda la motxilla plena que ens portem. I què ens portem? En primer lloc, l'aprenentatge d'aquests dies, com a aliment. En segon, **un gran amor**: Déu, la font de la nostra existència, i un amor a el poble fidel (els de dins, el Poble Sant de Diós, i les perifèries, i especialment als pobres, en totes les dimensions)."

Finalment, ha dit Omella, "en aquest camí també necessitarem una gran misericòrdia -acompanyar, discernir, integrar- així com **acceptar aquest camí i els seus processos**, sense oblidar que estem banyats amb l'alegria del missatge de l'Evangelí."

Per concloure, el cardenal Omella ha convidat els assistents, un cop més, **"a no tancar-nos en nosaltres mateixos, sinó a sortir."**

El web del Museu Diocesà de Tarragona incorpora una visita virtual a les sales d'exposició permanent

Mitjans de comunicació del Bisbat de Tarragona

Nov 22, 2019

La pàgina web del [Museu Diocesà de Tarragona](http://www.museudiocesatarragona.cat) ha incorporat aquesta setmana una novetat: la possibilitat de visitar virtualment les seves sales d'exposició permanent. Es tracta d'una experiència immersiva completa que va més enllà d'un recorregut virtual estàndard amb fotos.

En aquesta visita l'usuari veurà construït un model en 3D, molt precís, del Museu Diocesà. Aquesta vista, anomenada «casa de nines», permet girar i tenir una visió global de tots els espais i la seva ubicació dins el recinte. Clicant sobre qualsevol punt del model 3D es pot entrar en l'espai desitjat i visitar-lo.

Existeixen tres tipus de vistes: la general en 3D, la immersiva recorrent l'espai i la vista en planta que permet separar nivells en cas que n'hi hagués més d'un. A més, sempre hi ha la possibilitat de plegar o desplegar una sèrie de fotografies miniatures a peu del recorregut. Aquestes fotos fan la funció de destacats i permeten traslladar-se virtualment a un espai concret quan es clica sobre una fotografia.

Per als usuaris que no desitgin clicar i anar navegant pels espais existeix la funció automàtica que guia per totes les sales mitjançant unes vistes panoràmiques a un ritme que simplifica la visita.

En qualsevol punt del museu es poden afegir uns punts informatius anomenats etiquetes. Aquestes etiquetes, en clicar-hi, poden aportar informació complementària de l'espai o la peça artística en qüestió. D'aquesta manera l'experiència es fa molt més interessant i educativa.

El recorregut pel Museu és totalment compatible amb ulleres de realitat virtual (VR) i té moltes més prestacions i qualitat que els recorreguts estàndards de *Google Street View*.

El projecte, que ha comptat amb l'ajut del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, l'ha realitzat per l'empresa Creative Studio Burzon Comenge – Pixelview360, autora del *mapping* de les pintures romàniques de l'església de Sant Climent de Taüll.

Accés directe al model 3D:

https://my.matterport.com/show/?m=Hr7LDoGfDTi&utm_source=4

HOLY SEE PRESS OFFICE
OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE

BUREAU DE PRESSE DU SAINT-SIEGE
PRESSEAMT DES HEILIGEN STUHL

SINTESIS DEL BOLETIN

OFICINA DE PRENSA DE LA SANTA SEDE

El Documento Final del Sínodo 2018 pedía que se reforzase "la actividad del Departamento de Jóvenes del Dicasterio para los Laicos, la Familia y la Vida, mediante la constitución de un organismo de representación de los jóvenes a nivel internacional" (n. 123). En esta línea, el Dicasterio ha establecido un **Organismo Consultivo Internacional para los Jóvenes, nombrando como miembros por un período de tres años a 20 jóvenes de diferentes regiones del mundo y de algunos movimientos, asociaciones y comunidades internacionales**. Se trata de jóvenes que han participado en diferentes fases del proceso sinodal, como, por ejemplo, el Foro Internacional de la Juventud que el Dicasterio organizó el pasado mes de junio, para promover la implementación de la exhortación apostólica *Christus vivit*.

El grupo desempeñará un importante papel consultivo y propositivo, colaborando con el Dicasterio en la profundización de los temas relacionados con la pastoral juvenil y otros temas de interés más general.

La primera reunión está prevista para abril de 2020 en Roma.

Diversitat de creences religioses

DOLORS BRAMON

Doctora en Filologia semítica i Història medieval
Catalunya Cristiana núm. 2096

És a bastament acceptat que Catalunya ha format i forma part del món cristià, però potser ara en podríem començar a dubtar... La societat catalana, en general, s'enquadra i és enquadrada dins de l'àmbit cristiano-occidental, però, si sortim de l'entorn de les institucions

específicament dedicades a conservar i a propagar els idearis religiosos i socials del cristianisme, crec que el panorama dista molt de verificar la frase de l'enunciat. Per això crec que és oportú el signe interrogatiu que han posat en el títol d'aquesta secció.

Aquell convenciment amb què la militància catalanista conservadora de finals del segle XIX va acceptar i va difondre el famós lema «Catalunya serà cristiana o no serà» ara genera algun dubte. És sabut que figura a l'obra *La tradició catalana* publicada l'any 1892 pel sacerdot Josep Torras i Bages, futur bisbe de Vic, i que va tenir gran difusió entre els cercles cristians i catalanistes del segle passat. Amb el temps, em sembla que la creació i l'acceptació de lemes tan contundents resulta, com a mínim perillosa, perquè molta gent que els ha cregut i defensat, en pot sortir desenganyada.

Recordem, per exemple, l'«*lls ne passeron pas*», encunyat durant la Primera Guerra Mundial, pel general francès Robert Nivelle. Vint anys més tard, es convertí en el lema de la resistència al franquisme, quan Dolores Ibárruri, «la Pasionaria», les pronuncià en un discurs. Però desgraciadament, malgrat els crits i les pancartes, el 28 de març del 1939 les tropes de Franco entraren a Madrid.

Altres exemples poden ser aquell «*Más vale una España roja, que rota*», atribuït al cap de l'oposició, José Calvo Sotelo, el desembre del 1935 i que després influiria en la doctrina de Franco i dels seus adlèters al llarg de la dictadura. També aquell «*La calle es mía*» del 1976, l'autoria del qual Manuel Fraga Iribarne mai no va acceptar, però que encara Pedro Sánchez li tirà en cara a Mariano Rajoy. Segons el tertulià de *La Sexta Noche* Miquel Giménez, és una rèplica de la primera estrofa del *Horst-Wessel-Lied*, l'himne del partit nacionalsocialista alemany. És sabut que pels volts de l'any 2017 va generar una rèplica repetida avui a Catalunya i que, curiosament, acaba de travessar la Mediterrània: just abans de la dimissió del primer ministre libanès, Saad Hariri, a finals d'octubre d'enguany, va ser corejat als carrers i places de Beirut per la població descontenta amb la mateixa tonada que a casa nostra però amb la lletra traduïda a l'àrab: «Els carrers seran sempre nostres.»

Però més val que ho deixi. I ho faig malgrat que les reflexions al respecte donarien per a molt i perquè penso que si *Catalunya Cristiana* m'ha convidat a participar en aquest número

és per la meua condició d'experta en islam. Des de fa molt de temps, Catalunya ha deixat de ser totalment cristiana, però així i tot, encara continua existint!

Pel que fa als fidels de l'islam, que havien viscut primer com a precatalans i després com a catalans des de començaments del segle VIII, bona part en varen ser expulsats a principis del segle XVII, però... no tots. El mateix succeí amb els jueus, assentats a la Península des de molt abans i també expulsats al tombant del segle XV. De fet, uns i altres van seguir vivint a Catalunya amagant les seves creences per mor de la Inquisició.

Sigui com sigui, els jueus van anar tornant a terres catalanes. La dictadura franquista ajudà al retorn dels anomenats sefardites i ara ja compten amb quatre sinagogues a Barcelona. Els musulmans són bàsicament producte de l'emigració econòmica, que es va fer molt nombrosa des de la meitat del segle passat, però a aquesta dada cal afegir-hi les conversions de fidels provinents d'altres creences (o de cap) i subratllar que l'islam és la manera d'entendre Déu que més creix arreu del món. Aquí no disposen de cap mesquita, però arreu de Catalunya hi ha més de 300 oratoris més o menys en precari i però plens de fidels.

El budisme, arribat aquí pels volts dels anys setanta, és la quarta religió amb més temples a Catalunya, com és el cas del Sakya Tashi Ling, al Garraf i inaugurat l'any 1996, o del Samye Dedhi Ling, a Santa Coloma de Farners, situat enmig del bosc de les Guílleries. Dins de la diversitat de les creences religioses catalanes, podem esmentar l'hinduisme, els bahá'í, que acaben de commemorar els 200 anys del naixement del seu primer impulsor, Seyed Alí Muhàmmad, que l'any 1844 es proclamà Báb u-Dîn o «porta de la Fe», i moltes altres creences fins a arribar al nombre de 13 confessions religioses establertes a Catalunya amb més de 8.500 centres de culte, segons la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat.

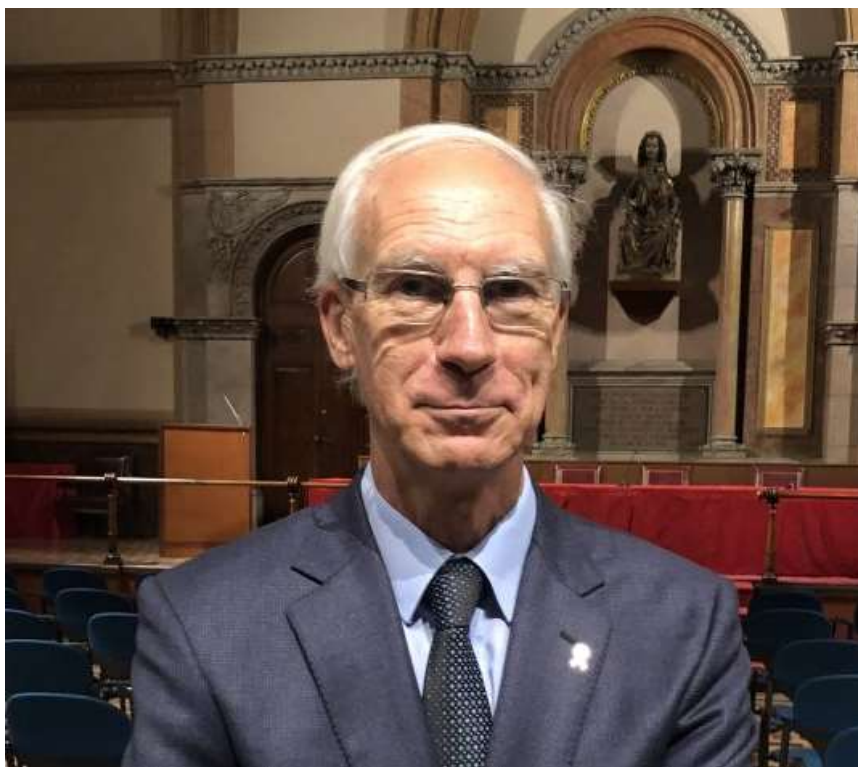
Però també és cert que, segons el baròmetre del CIS de juliol d'enguany, actualment a Catalunya són més els ateus i agnòstics que els catòlics practicants. Per això advertia de la perillositat dels eslògans. El número 11 de la llista de Vox per Barcelona a les passades eleccions proclamava que «España será cristiana o no será» i, tal com van les coses, no sembla pas que hagi deixat ni deixi d'existir.

Entrevista realitzada a David Jou i Mirabent, poeta, físic i el nou president de la Fundació Joan Maragall

Òscar Bardají y Martín

Full Dominical del 24 de novembre

El físic i poeta David Jou i Mirabent és el nou president de la Fundació Joan Maragall (FJM), entitat de la qual n'és membre des de 1993. Pren el relleu del Dr. Josep M. Carbonell, que ha complert dos mandats de quatre anys. La FJM inicia el curs amb el compromís de continuar sent "un espai de diàleg, de debat, de reflexió i –tant com sigui possible– de creació de pensament", i el nou president comença "amb la convicció que pugui contribuir a fer més ric, obert i dinàmic el nostre entorn cultural".

Quins objectius es proposa com a president?

D'acord amb les aspiracions i reflexions del Patronat, el nou impuls es basa essencialment en tres punts: **potenciar els seminaris de la Fundació i la seva visibilitat pública, accentuar la sintonització amb les preocupacions d'actualitat i ampliar la seva faceta internacional.**

Quin és el repte cultural més important de la societat actual?

Un dels més importants és el de **la transmissió generacional del vessant cultural del Cristianisme**. Per això, cal estudiar bé com fer present aquest valor a unes noves generacions que ja han crescut en una societat secularitzada on l'educació religiosa ja és, habitualment, absent. Amb aquest objectiu la FJM seguirà desenvolupant-se en l'àmbit del món digital.

I això com ho faran?

Volem fer algunes sessions que donin veu a representants molts joves, perquè ens expliquin les seves inquietuds de caràcter divers i els mitjans digitals a través dels quals les viuen i les propaguen. Incrementarem l'atenció a les arts plàstiques i a la creació d'imaginari per a la representació simbòlica de la temàtica cristiana, i enfortirem els nostres vincles internacionals a través de la nostra participació a *Pax Romana*, a la Xarxa Europea de centres culturals catòlics i a l'Acadèmia de les Religions.

La Jornada Sant Jordi fa potència de la vulnerabilitat

Laura Mor

Catalunya Cristiana. 25/11/2019

Quinze anys de complicitats eclesials compartides. Quinze anys teixint xarxa per una Església sensible als qui més pateixen i compromesa amb el món social i polític. La Jornada Sant Jordi va omplir el dissabte de pensament i de diàleg. Aquesta edició, de la mà de la teòloga **Pepa Torres** i del filòsof **Josep Maria Esquirol**. La primera, amb les lluites que busquen alliberar i cuidar la persona. El segon, sobre la capacitat de commoure's i de ser ferits que conformen la condició humana.

Lectures complementàries per parlar de [Cel i Terra](#), títol de la quinzena jornada que ha aplegat més d'un centenar de persones a l'Hotel Alimara de Barcelona. "L'èxit del sistema és convèncer-nos de la impotència", va apuntar Pepa Torres, que treballa al barri de Lavapiés de Madrid. Des de l'experiència de l'[activisme a peu de carrer](#), i com a religiosa, filòloga, teòloga i educadora social feminista, aposta per la desobediència i la transgressió davant d'un sistema injust que castiga els febles. En comptes de formular "el 'sí' resignat", Torres aposta pel "no' desobedient i creatiu".

La religiosa ha descrit un context incert, de guerra contra la vida, de fonamentalisme i d'un cristianisme al servei del supremacisme –amb exponents com **Trump**, **Bolsonaro** o Vox–; un sistema que premia la suficiència i el consum i que practica la lògica de l'exclusió, des de la ideologia de la seguretat i la sospita. Des d'aquí ha reivindicat la necessitat de prendre consciència, de crear nous models basats en la solidaritat, on practicar l'alteritat que humanitza, l'amor polític i la interdependència. També en el sentit "del misteri que ens habita", va dir reivindicant l'espiritualitat.

"L'amor és polític"

El seu parlament va mostrar nombroses iniciatives que ja practiquen aquesta "humanitat creativa" des de l'atenció a "allò petit, fràgil i perifèric". "Som molts els que proclamem que

l'amor i la bondat existeixen, i que l'amor és social i polític". Va defensar així que "l'amor coexisteix amb el mal, la injustícia i la violència; però no es limita a atendre les conseqüències de la lògica perversa del rebuig, sinó que busca ferir-les i desmantellar-les". Recollint la descripció del filòsof Josep Maria Esquirol de les ferides que ens fan humans, Torres va demanar "fer potència de la vulnerabilitat, perdre la por a la ferida i compartir-la".

Portat a l'Evangelí, segons Torres: "L'amor viscut a l'estil de Jesús de Natzaret descentra, desinstal·la, problematitza, dona prioritat a les necessitats dels últims i les últimes sobre les pròpies, subverteix l'ordre, transgredeix, és creatiu". En aquest sentit, va defensar que "l'amor és polític perquè es tradueix en passió i compromís pel bé i la dignitat de totes les persones".

En la seva conferència va desgranar diferents somnis que alimenten la vida. I va fer una crida a teixir xarxes i a "sumar llums i creativitats". I també va demanar resignificar la teologia i l'espiritualitat de la cura per construir "l'imaginari d'un Déu creador i tot curós" que "crea i no abandona".

La cura, moviment humà fonamental

El filòsof Josep Maria Esquirol va criticar la ideologia ambiental que convida "a superar l'humà". Una superació que considera evasiva. En canvi, va defensar "el moviment endins", el que permet "aprofundir el més humà de l'humà". Així va parlar del que defineix la condició humana. Des del fet de rebre un nom, passant per la capacitat de poder –"humà és el que pot"– fins a la capacitat de modificar el món i de ser "afectat molt profundament".

Esquirol va plantejar que "el més radical de l'humà és l'afecció o la commoció". I va parlar així de la vulnerabilitat, la passivitat i la sensibilitat i de les ferides infinites que defineixen la persona. També va apuntar la subjectivitat com a qüestió específica de l'ésser humà: "No només sentim sinó que sentim que sentim". I va descriure la capacitat de replegar-se, d'una certa "flexibilitat voluntària": "Aquest plec dona peu a la interioritat", va defensar.

Per al filòsof, “la cura és el moviment humà més fonamental”. I va vincular-hi la vida espiritual, que entén com a acompanyament de la ferida. Esquirol va parlar també de la ferida de l’amor: “L’amor que sents dels altres o que sents rebre dels altres és una de les ferides més fonamentals del moviment de la vida”, va defensar.

En relació al tema de la jornada, es va referir al cel blau, símbol de l’eternitat i la quietud. Lluny de llegir-hi una fugida, Esquirol el va reconèixer com “un segon sostre”, “el cel blau protector que ens fa de casa i ens asserena”. I un cel blau que “expressa l’alba, el fer-se de dia, que en nosaltres significa despertar”, va concloure.

Experiències en “terra sagrada”

La sessió de la tarda, en format de taula rodona, va donar veu a testimonis concrets que des de la convicció religiosa treballen dia a dia al costat de persones vulnerables. Els participants van explicar així com conjuguen l’acció i la contemplació. En van parlar el capellà de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat **Valentí Alonso**, que acompanya espiritualment persones que han viscut estrès posttraumàtic; **Maite Valls**, psicòloga i religiosa de Jesús-Maria, que col·labora amb la Fundació Vidal i Barraquer; la directora de la Plataforma Educativa dels Salesians a Lleida, **Pilar Lance**; i el capellà **Javier Sánchez**, que es dedica a la pastoral penitenciària a Navacarnero, a Madrid.

Tots ells es dediquen a escoltar, guarir, alliberar i sanar. I ho fan sostinguts per la pregària quotidiana. En el seu relat van parlar dels seus espais de treball com a “terra sagrada”. Espais de contacte humà, de proximitat i de fraternitat, on les relacions afectives fan possible que la persona torni a creure en ella mateixa i pugui tirar endavant.

“Aquí, confrontar i debatre; a la perifèria, actuar”

El consiliari del grup, el jesuïta **Enric Puig**, va demanar “discernir les prioritats perquè l’esperança i l’amor es realitzin ara i aquí”. En la benvinguda a la jornada va convidar a defugir “escenaris confortables però incomplets i desarrelats” i a trobar “la direcció més propera a allò que Jesús deia i feia. A les portes de l’Advent, va proposar “ser preparadors

de camí”. I va parlar de vocació, de llibertat i de renúncia per defensar també que “caminar cap a la saviesa també fa bones persones”.

El president del Grup Sant Jordi, **Pere Fàbregues**, va descriure els participants com a gent compromesa i els va animar a la reflexió. “Aquí, confrontar i debatre; a la perifèria, actuar”, els va dir. L’organització comprèn la jornada com un espai de trobada sumar sinèrgies i futures col·laboracions, va explicar.

El director general d’Afers Religiosos de la Generalitat, **Marcel·lí Joan**, va agrair la feina de les entitats que convoquen l’acte. I va fer presents els presos i els exiliats per raons polítiques afirmant que “Catalunya encara viu temps d’excepcionalitat”. També va agrair que el títol de les jornades, Cel i Terra, aculli una dualitat present en el fet religiós, que no sempre és tangible: “Les religions són sovint acusades d’ocupar-se només d’allò espiritual o de prometre una vida eterna, sense preocupar-se d’aquesta vida”.

En la salutació inicial, el cardenal **Lluís Martínez Sistach** va demanar “superar el pensament únic, eixamplar horitzons i reconèixer la nostra transcendència”. I es va remetre al papa Francesc que insisteix en què no es pot esperar a “resoldre les causes estructurals de la pobresa”.

En el recull de conclusions de la jornada, **Carles Armengol**, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i membre del Grup Sant Jordi, va subratllar que “sempre es pot fer alguna cosa, en tots els àmbits i en totes les realitats”.

La primera jornada Sant Jordi, el 2004, va ser promoguda des del Grup Sant Jordi pel bisbe **Joan Carrera**. S’hi ha anat sumant els Equips de Pastoral Política i Comunicació, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, el Consell de Laics dels Caputxins de Catalunya, i Justícia i Pau.

LA PROTECCIÓN DE LOS MENORES

Katharina Anna Fuchs: “La Iglesia debe rendir cuentas por los abusos a menores”

[Sonsoles Hernandez](#)

[Vida Nueva. 11 noviembre 2019](#)

En el segundo piso de la Pontificia Universidad Gregoriana, en una pequeña sala, nos encontramos con **Katharina Anna Fuchs**. La voz es sutil, amable. Solo tiene 35 años, pero es uno de los pilares del **Centre for Child Protection**, fundado en 2012 en Múnich y desde 2015 con sede en Roma. Psicóloga y profesora en el Instituto de psicología de la Gregoriana, Fuchs imparte varios cursos.

PREGUNTA.- ¿Qué hacen exactamente?

RESPUESTA.-Educación, formación, conferencias, investigación. Los programas principales son dos: el “Diploma en Safeguarding of Minors”, que dura un semestre, y la “Licenciatura en Safeguarding”, de dos años.

P.- ¿Quién participa?

R.- Sacerdotes y religiosos, pero también muchos laicos. Vienen de todo el mundo y de varias disciplinas (teología, psicología, educación).

P.- ¿Qué significa “safeguarding”?

R.-Tutela, pero también prevención.

P.- ¿Se puede “prevenir” un abuso?

R.-No siempre, pero si todos los adultos que trabajan o están cotidianamente con menores fueran capaces de reconocer factores de riesgo o señales en los jóvenes, y comportamientos ambiguos de otros adultos, podría ser de ayuda.

P.- El Papa ha definido como una monstruosidad los abusos cometidos dentro de la Iglesia. ¿Cuáles son las causas?

R.- Son muchas. Cuando hablamos de la Iglesia católica hablamos de más de mil millones de personas en 190 países por tradición y cultura. Pero el clericalismo, el abuso de poder y la falta de una formación adecuada, juegan un rol importante.

P.- ¿En qué sentido “clericalismo” y “abuso de poder” son factores importantes?

R.- El abuso sexual muy a menudo está unido a un abuso de poder, conectado a la posición o a la autoridad. Y es también un abuso de confianza. La mayor parte de los casos sucede con una persona de la que la víctima se fía. Por esto es importante educar a los niños en el hecho de que si un adulto hace algo que a ellos no les gusta, deben decirlo; **educarles a mantener una distancia y unos “límites” correctos.**

Escuchar y creer

P.- Quien sufre una violencia no tiene el valor de decirlo. ¿Cómo se hace para romper este silencio?

R.- Es importante educar no solo a los jóvenes, sino a los adultos. Estar más atentos a situaciones sospechosas, reaccionar mejor en el caso en el que un niño hable; **escuchar y creer.** El abuso, además, no sucede solo con un contacto físico.

P.- ¿Qué quiere decir?

R.- Un problema muy grave tiene que ver con la web y las redes sociales. Hoy es posible encontrar con facilidad millones de vídeos o fotografías sexuales de niños y adolescentes en Internet. Detrás están redes internacionales de dimensiones enormes que producen y venden este material. Pero también hay madres pobres, solas, que a cambio de dinero venden los cuerpos de sus hijos. Respecto a las redes sociales hay fenómenos con el “ciberacoso” o el “sexting” que puede victimizar a una persona joven. Un abuso online puede tener las mismas consecuencias para quien lo sufre que un abuso físico.

P.- ¿Es frecuente que se pase de la pornografía digital a un abuso real?

R.- Sí, hay casos y estudios que confirman esta hipótesis.

P.- ¿Qué más puede hacer la Iglesia?

R.- Dedicarse todavía más a este tema, buscar la colaboración con expertos, estar disponible a colaborar con las autoridades civiles de los respectivos países. Deben ser educados los colaboradores en los distintos niveles y ambientes. En lo que se refiere a los sacerdotes y religiosos, este argumento, según las indicaciones de la Congregación para el Clero, debe ser introducido ya en la formación inicial –y proseguir en la formación continua– como un elemento esencial de la formación humana. **Porque el camino al sacerdocio y a la vida religiosa consiste en cuatro aspectos: pastoral, espiritual, intelectual, pero también humano.**

Ayuda de expertos

P.- ¿Qué entiende por aspecto “humano”?

R.- Por ejemplo la capacidad de tener relaciones interpersonales sanas con el otro sexo, con la autoridad. Se refiere a la madurez personal, psicosexual o afectiva, es decir la capacidad de vivir la propia sexualidad y las propias emociones de forma adecuada y en línea con el celibato. Las cosas están cambiando: muchos seminarios y órdenes cuentan con expertos. Pero todavía hay mucho que hacer.

P.- ¿Por qué una persona comete una violencia sexual contra un menor?

R.- Algunos abusadores sufrieron abusos también. Otros (cerca del 10 por ciento) tienen tendencias pedófilas, **la mayor parte siente atracción por los adolescentes**. Las razones varían: hay personas afectivamente inmaduras, otras con una personalidad narcisista o antisocial. Otros sufren de un trastorno neuropsicológico.

P.- En febrero hubo un gran encuentro deseado por el Papa sobre estos temas, después la carta apostólica, la nueva ley. ¿Son actos necesarios?

R.- Han sido elecciones muy importantes. El liderazgo de la Iglesia, como se ha dicho en febrero, **debería actuar cada vez más con transparencia**, responsabilidad y –con lo que en inglés se llama ‘accountability’– rendir cuentas de lo que se hace y de lo que debería hacerse, pero no se hace.

RACÓ DE LECTURA

Lluites antiracistes. La continuïtat d'una llarga memòria

El racisme és quelcom més profund que un seguit de prejudicis i estereotips pròpia d'algunes persones intolerants o retrògrades. És a dir, no es tracta d'una qüestió individual que produeix discriminacions, sinó d'un sistema que jerarquitzava les persones i els pobles, que posa en dubte la humanitat de les persones o maneres de fer que estan més allunyades del subjecte modern per excel·lència (home, blanc, heterosexual, propietari). Més enllà d'entendre el racisme sota una perspectiva individual i/o moral, com un problema de persones intolerants, l'entendem com a part d'un sistema polític, econòmic, cultural i social que sorgeix del mateix model civilitzador en què vivim.

[Papers número 250](#) Data de publicació: Novembre 2019

Autora: Florencia Brizuela González

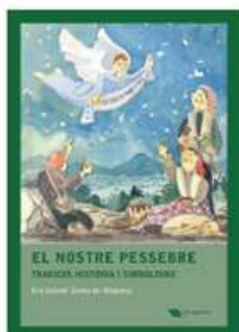
El nostre pessebre

Fidels a la tradició franciscana, els religiosos caputxins de Catalunya i Mallorca han estat uns entusiastes propagadors del pessebrisme popular, especialment durant la represa de la vida religiosa poc després de les exclaustracions del segle XIX, quan els frares impulsaren la pràctica de construir pessebres i que la tradició catalana ha descrit "com un conjunt de figuretes que representen el naixement de Jesucrist i la seva adoració pels pastors".

Amb El nostre pessebre **Fra Valentí Serra** de Manresa ens ofereix una aproximació històrica de caràcter global sobre el betlem o pessebre, on hi analitza els seus orígens històrics, el simbolisme de les figures, el costumari i els mercats generats a l'entorn del fet pessebrístic.

Aquest nou llibre aporta una síntesi històrica sobre l'origen del pessebre, que es remunta a l'experiència del Nadal a Greccio viscuda l'any 1223 pel mateix sant Francesc d'Assís. El pessebre, al cap de vuit segles, ha esdevingut una de les principals construccions festives d'art efímer del patrimoni cultural i espiritual del nostre poble.

La presentació serà a la cripta del santuari de Pompeia (Av. Diagonal, 450) el dijous 12 de desembre, vigília de santa Llúcia, a les 19,30 h. Més endavant donarem més detalls sobre l'acte.

Els Caputxins de Catalunya i Balears i l'Editorial Mediterrània es complauen a convidar-vos a la presentació del llibre:

El nostre pessebre Tradició, història i simbolisme

Hi participaran:

Fra Valentí Serra de Manresa, autor del llibre
Bosco Garcia Florensa, expert en cultura popular
Montse Costas, en representació de l'Editorial Mediterrània

La presentació tindrà lloc el dijous 12 de desembre del 2019, a les 19.30 h, a la cripta del convent de Pompeia (av. Diagonal, 450, Barcelona).

Pren-ne nota

ACTES, ACTIVITATS, CURSOS, SEMINARIS, INFORMACIONS, CONFERÈNCIES, EXERCICIS, PRESENTACIONS...

XVI Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

Enguany presentem un cartell de 24 pel·lícules i 76 projeccions amb cinefòrum en 45 sales repartides per 17 ciutats d'arreu de Catalunya. A més, acullen la Mostra per primera vegada la Filmoteca Vaticana i l'Abadia de Montserrat.

A la Filmoteca de Catalunya, seguim la pista del llibre de Paul Schrader *L'estil transcendental en el cinema: Ozu, Bresson, Dreyer*. Després de la retrospectiva de Dreyer de l'edició anterior, presentem el cicle "Un mestre: Yasujirō Ozu" (Tòquio, 1903-1963). Segons Schrader, Ozu personificava en els seus films el budisme zen. Actualment, però, la crítica considera que la seva obra rep altres influències, com ara la cultura popular japonesa o el cinema de Hollywood.

A les diferents sales d'arreu del país, volem fer-hi arribar el cinema espiritual recent per promoure la convivència de cultures i religions. Cristianisme, islam, judaisme o budisme desfilaran per una sèrie de títols que insisteixen en la recerca religiosa. La programació es completa amb algunes preestrenes interessants, on s'anticipa el cinema espiritual que arribarà a les pantalles.

La Mostra arriba un any més a tots els centres penitenciaris de Catalunya, gràcies a la col·laboració de la Secretaria de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima, i hi incorporem els centres educatius de justícia juvenil. En el marc de la Mostra atorgarem el II Premi de Cinema Espiritual en un acte a la Sagrada Família. També farem el concurs La Paraula S'agrada, conduït per l'escriptor Màrius Serra, sobre enigmes lingüístics basats en el vocabulari de les religions. I celebrarem la III Trobada Internacional de Directors de Festivals de Cinema Espiritual: *Seminar on European Cinema against Hate*.

Agraïm especialment la implicació de Peio Sánchez, director de continguts de la Mostra. I també la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, la Filmoteca de Catalunya, la Fundació Bancària "la Caixa", Basílica de la Sagrada Família, Àgape i els cinemes Verdi, així com diversos ajuntaments, entitats culturals i religioses i universitats, amb qui compartim l'objectiu d'acostar al públic el millor cinema espiritual, donar a conèixer les tradicions religioses a través de la pantalla i afavorir el diàleg interreligiós i la cohesió social.

Marcel·lí Joan i Alsinella
Director general d'Afers Religiosos

CONFER: Jornada formativa para la Misión Compartida

30/10/2019 – IVICON

Madrid, 30 de octubre de 2019 (IVICON); El próximo 30 de noviembre tendrá lugar una Jornada formativa para la Misión Compartida.

Bajo el título, “Yo soy Misión: La cultura vocacional”, se profundizará en la cultura vocacional y su significatividad para la Misión Compartida. Otro de los objetivos de este encuentro será comprender la vida como vocación o cómo aplicarlo para la misión compartida en el propio Instituto Religioso.

Los destinatarios serán religiosos y laicos que participan y desarrollan su vocación cristiana en Misión Compartida.

Esta Jornada tendrá lugar en las Religiosas del Amor de Dios, situada en la calle Asura, 90 de Madrid.

Para más información e inscripción pincha en el siguiente [enlace](#)

Lliurament del premi Abat Marcet a Mons. Sebastià Taltavull

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat
Es complau a convidar-vos

A l'acte de lliurament del premi

intervindran:

Sr. Carles Armengol, president de la Lliga
Dr. Ramon Pla, membre del jurat del Premi
Dr. Pere Navalles, dissenyador del guardó

Mons. **Sebastià Taltavull**, bisbe de Mallorca i guardonat
Hble. Sra. **Mariàngela Vilallonga**,
Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Divendres, **29 de novembre de 2019**, a les 6 de la tarda. Sala Verdaguer de l'Ateneu Barcelonès. C. Canuda, 6.
Planta baixa. Barcelona. Entrada lliure - Aforament limitat

La Lliga ha instituït el premi Abat Marcet com a reconeixement per a un llibre publicat en català de temàtica religiosa. Enguany s'ha celebrat la primera edició.

El jurat ha decidit atorgar el premi al llibre "**Brots de vida**" del bisbe **Sebastià Taltavull**.

El lliurament del premi que es celebrarà, si Déu vol, el **divendres 29 de novembre a les 18 h a la Sala Verdaguer de l'Ateneu Barcelonès**, a la planta baixa del carrer Canuda núm. 6 de Barcelona.

L'acte el presidirà l'Honorable Senyora Mariàngela Vilallonga Vives, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Serà un **acte obert al públic i breu**, de no més d'una hora de durada. Tots hi esteu convidats.

Cristianisme i Justícia

Nova edició del ja tradicional Cicle de cinema Ignasi Salvat, rememorant qui va ser el promotor d'aquest espai de diàleg entre cinema i societat. Amb aquesta, ja seran deu les edicions d'aquest cicle organitzat per Cristianisme i Justícia i que compta amb la col·laboració de Barcelona.cat, Fundació Migra Studium, SOS Racisme Catalunya, Asociación Mujeres Migrantes Cataluña-Aomicat i la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya.

Parlarem de diversitat funcional, de bondat i humanisme, de distopies i esperança, de lluita contra el racisme, de pobresa i infància, dels drets de les treballadores en el sector de les cures, del talent femení amagat en la història de l'art i d'amors lorquians que no passen de moda.

Donatiu: 3€

La sessió de cinema del 29 de novembre forma part de la programació de la **Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya**

PROGRAMA DE LA MOSTRA

divendres, 29 de novembre 2019, 19.00h

Sala d'actes Cristianisme i Justícia, Roger de Llúria 13, Barcelona

Presenta: Jaume Flaquer

Coordinació: Sonia Herrera Sánchez, Pau Cuadern i Jaume Flaquer

Comissió de Trobades d'Animadors de Cant de Montserrat

La Comissió de Trobades d'Animadors de Cant de Montserrat presenta el llibre *Quatre salms responsorials*, publicat per FICTA, que recull quatre peces per a guitarra sobre quatre salms responsorials de la missa dominical que va compondre el P. Gregori Estrada i Gamissans (1918-2015) per a les Trobades Generals d'Animadors de Cant per a la Litúrgia dels anys 1985, 1986, 1987 i 1994. Aquestes obres van ser creades per ser interpretades per Mercè Saladrich Olivé i representen una de les versions més contemporànies de la producció litúrgica del P. Gregori. El pròleg del llibre és el P. Abat Josep M. Soler. També presenta un estudi de cada salm fet des del punt de vista exeegètic, litúrgic i espiritual pel P. Ramon Ribera-Mariné; mentre que el P. Jordi-Agustí Piqué exposa un ampli i competent estudi hermenèutic musical sobre aquestes composicions. Després d'aquesta profunda introducció es troba la transcripció per a guitarra dels quatre salms.

La presentació del llibre ***Quatre salms responsorials per a cant i guitarra***, la producció i coordinació editorial ha anat a càrrec de FICTA, tindrà lloc el proper **dimecres 27 de novembre, a les 6 de la tarda**, a la **Parròquia de la Mare de Déu de Núria de Barcelona (carrer del Bon Pastor, 7-9. Barcelona)**. Comptarà amb la intervenció del **P. Abat Josep M. Soler**, les interpretacions musicals de la guitarrista **Mercè Saladrich**, per a qui el P. Gregori va compondre els salms, junt amb els assistents a l'acte que podran cantar aquests salms.

Associació Unió d'Antics Escolans de Montserrat

Nova et Vetera. Antologia organística de compositors Antics Escolans de Montserrat (s. XIX a XXI) és un treball inèdit que recull el període més recent de la història de l'orgue a Montserrat, promogut per l'Associació Unió d'Antics Escolans de Montserrat amb l'objectiu de difondre la part més contemporània del patrimoni organístic d'arrel montserratina, que no tenia fins ara cap referent discogràfic exclusiu. Aquest CD, editat per Discos Abadia de Montserrat, conté 14 obres per a orgue compostes per antics escolans de Montserrat dels segles XIX, XX i XXI.

El contingut i els detalls del CD són a la nota de premsa:

<http://abadiamontserrat.net/Dossier/Noticies/novaetvetera.doc>.

La videonotícia del CD és a: <https://www.youtube.com/watch?v=bAKwf-22210>

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Silenci contemplatiu	<i>Espai de meditació segons el mètode de Franz Jalics</i>	els divendres, de 8 a 9 del vespre
Conferència	Una ment relacional. Una espiritualitat relacional. La pregària i els patrons de relació a càrrec de Josep Baquer Licenciat en teologia bíblica jesuïta Cal inscripció prèvia Cartell [clic] preu 20 €	dissabte 30 de novembre de 10 a 13.30 a la Sala Madruï c/ Dolors Monserdà, 31
Vetlla de pregària	<i>Vetlla d'Advent</i>	dissabte 30 de novembre a les 7 de la tarda
Espai Contrapunt Musical	<i>Audició musical en directe</i> amb el Cor Lerània director: Jordi Noguera <i>Ave Maria</i> de Franz Biebl <i>Nunc dimitis</i> de Felix Mendelssohn Cartell [clic]	diumenge 1 de desembre a les 7 de la tarda abans de vespres
Recés d'Advent	<i>Preparem la vinguda del Senyor</i> amb la gna. Catalina Terrats Cal inscripció prèvia si us quedeu a dinar	dissabte 14 de desembre de les 10 del matí a les 5 de la tarda
Dansa contemplativa	<i>Danses senzilles que ens obren el cor i ens fan sentir presents en el present, ara i aquí</i>	dimecres 18 de desembre de 8 a 9 del vespre

Comissió Vida Consagrada Bisbat Lleida

Ja som a les portes d'un nou Advent. Les coses van canviant a la nostra societat. Necessitem acollir Jesús, que no es cansa de venir. Dissabte que ve, **30 de novembre farem el Recés d'Advent:**

9:45 acollida: Carmelites Tereses de Sant Josep
10:00 punts de pregària: Ramon Fabregat sj
10:45 pisolabis
11:15 prègaria personal
12:15 eucaristia: el nostre Bisbe Salvador ens presidirà
13:00 comiat

Col·legi El Carme (Carmelites Tereses de Sant Josep)
Carrer Hostal de la Bordeta, 11, 25001 Lleida
Podem aparcar els cotxes en el pati del col·legi.
Esperem retrobar-nos tots els que puguem. Fins aviat.
Comissió Vida Consagrada Bisbat Lleida.
Enri Seva, Jordi Clot, Pilar Figuerola, Toni Riera

Espai d'Interioritat Francesc Palau. Carmelites Missioneres

SILENCI CONTEMPLATIU

Guiat per Beatrice D'Cunha, CM
Els dissabtes de 10.00 a 13.00

16 de novembre 2019

21 de desembre 2019

18 de gener 2020

15 de febrer 2020

21 de març 2020

18 de abril 2020

16 de maig 2020

20 de juny 2020

ESPAI D'INTERIORITAT FRANCESC PALAU CARMELITES MISSIONERES

C/DE LA IMMACULADA, 33-35 08017 BARCELONA

Tel. **93 8233108** centre@espaiinterioritatpalau.com

CONFIRMEU ASSISTÈNCIA - APORTACIÓ VOLUNTÀRIA

Jornades de Filosofia i Intel·ligència artificial

La filosofía ya no es más "experta en todo", pero sí está cargada de una larga experiencia en la gestión de disensiones y divergencias; quizá sea su mejor activo para debatir con los especialistas en las zonas de riesgo y de frontera del saber.

Proponemos unas jornadas de reflexión multidisciplinar sobre los desafíos que presenta la inteligencia artificial: el entrecruzamiento de perspectivas científico-tecnológicas y filosóficas pretende, precisamente, sugerir caminos nuevos de respuesta a los retos que tenemos planteados.

Jornades de Filosofia e Intel·ligència Artificial

FILOSOF-IA 2019

27 y 28 de Noviembre 2019

Facultat de Filosofia de Catalunya

Universitat Ramon Llull
Ateneu Universitari Sant Pacià

Más información:
www.filosofia.com
facilitat@filosofia.ucl.edu

Entidades organizadoras:

laSalle
UNIVERSIDAD RAMON LLULL

Facultat de Filosofia de Catalunya

neurite

UNIVERSITAT RAMON LLULL
ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ

Emplazamiento de las Jornadas:
Facultat de Filosofia de Catalunya
c. Diputació, 231, 08007 Barcelona

Cova de Manresa

Lideratge inspirat en l'espiritualitat ignasiana (6a edició)

Des d'una perspectiva ignasiana, el curs ofereix **espais, temps i recursos per a reflexionar sobre la pròpia vida com a directiu**, i proposa accions per a estructurar i arribar a ser un bon líder compromès amb el seu propòsit vital i professional.

Els assistents podreu gaudir, en l'indret fundant de l'espiritualitat ignasiana, de l'aportació dels jesuïtes al coneixement del lideratge en el mon actual. Partint de la base del **lideratge com un auto-lideratge i com una constant al llarg de la vida**.

Un programa **adreçat a tots aquells que vulguin renovar el compromís amb el seu propòsit vital i professional**, descobrir el Sant Ignasi líder i formador de líders, redescobrir el lideratge en clau ignasiana de "en tot servir i estimar", adquirir habilitats directives, i tornar a la Font d'experiència vital amb Déu

[Més informació](#)

L'Associació Melrose demana col·laboració

El grup de famílies que formen l'Associació Melrose (sense ànim de lucre) s'ha posat en contacte amb la Junta Directiva de la URC per tal de demanar la nostra col·laboració.

Són mares i pares de joves amb discapacitat intel·lectual lleu/moderada. El seu objectiu és crear una espai d'habitatges a Barcelona o rodalies, on els joves tinguin un espai per viure amb els suports que necessitin i uns serveis comuns.

Ens ho expliquen així:

És un projecte social de vida independent amb suports, per a persones amb discapacitat intel·lectual lleu/moderada, semi-autònomes i sense dificultats en la regulació de la conducta.

La part més important del projecte es centra en l'habitatge, sota un model cooperatiu i col·laboratiu: persones que viuen soles però juntes, que obtenen sinèrgies pel fet de compartir recursos, amb major sostenibilitat econòmica i mediambiental, i amb suports centrats en el que cada persona necessiti per assolir la seva màxima autonomia.

El projecte contempla la construcció o rehabilitació d'un espai, per tal de crear 25-30 mini-estudis independents i zones comunes.

La finalitat és que els nostres fills tinguin la major inclusió laboral i social possible i una vida independent, tal com marca la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat de l'ONU. Les congregacions religioses disposen d'edificis grans que no sempre estan totalment ocupats. Un possible ús social d'aquests espais seria la cessió d'ús de tot o d'una part de l'edifici, que nosaltres rehabilitàrem i autogestionàrem.

És important que aquesta cessió garanteixi el període vital dels nostres fills, ja que la major preocupació com a mares i pares és saber que quan nosaltres ja no hi siguem ells podran seguir vivint en aquesta comunitat (una segona família) que s'haurà anat creant amb els anys.

Necessitem un entorn amable, en un barri que permeti la inclusió comunitària dels nostres joves, i estem convençuts que diferents comunitats religioses podrien ser sensibles a les nostres necessitats.

Article 19. Dret a viure de manera independent i a ser inclòs a la comunitat

Els països han d'assegurar que les persones amb discapacitat puguin:

- Triar on volen viure i amb qui volen viure.
- Tenir serveis d'assistència i de suport a la comunitat on viuen.
- Accedir a les instal·lacions i als serveis comunitaris.

Si alguna Institució disposa d'algun edifici on es pogués fer realitat aquest projecte i volgués col·laborar-hi, pot posar-se en contacte amb:

Marisa Romero

marisa.romero.gisbert@gmail.com

Montse Tarridas

montsetarridas@think-great.com

Cantem amb els sense sostre

Acollida de les persones en situació de pobresa

Una iniciativa de
Viqui Molins,
monja del carrer

Meritxell i Judit
Neddermann

Presentat per
Ariadna Oltra

Cesc Freixas

Els Catarres

In Crescendo

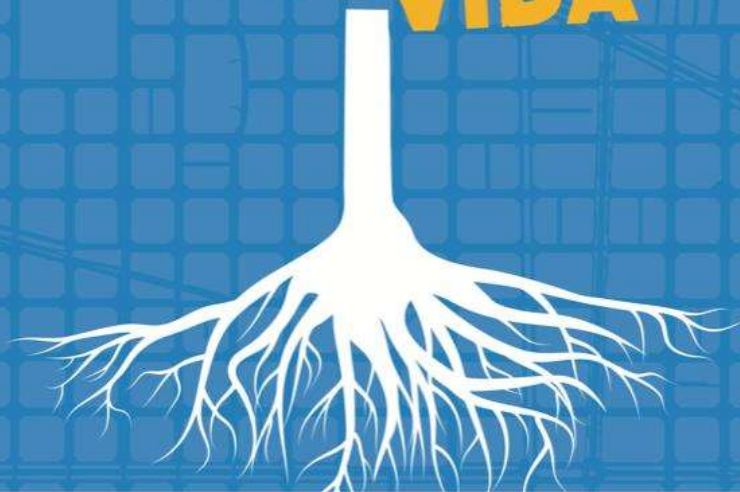

Marina Rossell

**14 de desembre a les 12 del migdia. Església de Santa Anna,
Hospital de Campanya, Carrer de Santa Anna, 29. Barcelona.
Entrada: 10€ o la voluntat**

**CIUTATS
PER
LA VIDA**
**CIUTATS CONTRA
LA PENA DE MORT**
**NO HI HA JUSTÍCIA
SENSE VIDA**

Divendres 29 de novembre de 2019, a les 18.30 h.

Taula rodona amb el testimoni de **Joaquín José Martínez**,
primer europeu en sobreviure al corredor de la mort

La Model (Sala d'actes). Carrer Entença, 155.

Ajuntament de
Barcelona

Des de la unitat, per la llibertat d'ensenyament

A les darreres assemblees de titulars hem anant reiterant la **importància de la unitat** del sector. Davant els reptes, que en ocasions superen els centres i les mateixes institucions, és important la participació en les organitzacions que agrupen les escoles cristianes per enfortir el sentit de pertinença i fomentar la col·laboració, la formació, la utilització de serveis comuns i la presència conjunta en la societat civil i davant l'Administració. La unitat de totes les escoles d'Església o d'inspiració catòlica del país entorn la Fundació Escola Cristiana de Catalunya és un valor i una garantia de futur per a tot el col·lectiu.

La Fundació Escola Cristiana, com a organització més representativa de l'ensenyament concertat a Catalunya, però conjuntament amb la resta d'organitzacions del sector, volem fer arribar al Govern i a la societat un missatge clar que ha de ser unànime. Qualsevol reforma que afecti els elements essencials que configuren la llibertat d'ensenyament no pot fer-se a correuita ni eludint el consens. **L'ensenyament concertat implica, fonamentalment, les famílies que han triat aquestes escoles:** un 33% de la societat catalana i, singularment l'escola cristiana, un 22%. I també els seus docents i personal d'administració i serveis. Cal tenir molt present que no es pot pretendre modificar l'ordenament regulador dels concerts educatius o dels processos d'admissió d'alumnes donant l'esquena a aquesta part tant representativa del país.

Nosaltres, les persones que integrem aquest col·lectiu, hem de tenir molt clar el nostre rol. Per desenvolupar la nostra missió, **les escoles cristianes** -la concertada en general- **necessitem un marc d'autonomia i econòmic que ens permeti poder educar segons el nostre propi ideari.** Un marc que resta ben reflectit en un sistema de concert just, suficient i equitatiu. Perquè, en definitiva, i per molt que l'administració vulgui definir-ho d'una altra manera, el concert educatiu és un sistema de finançament amb fons públics dels centres privats per **permetre l'exercici de la llibertat d'ensenyament.** Una llibertat d'ensenyament que en realitat és un entramat de llibertats interrelacionades. Podrem aprehendre aquest concepte reconeixent els tres subjectes d'aquesta llibertat. Per a les persones físiques i jurídiques en l'exercici lliure de **titularitat**, allò fonamental consisteix en la creació de centres. En un sentit ampli, que vol dir no només constituir-los, també organitzar-los, dirigir-los i dotar-los d'un ideari. Per als **pares d'alumnes**, és la llibertat de triar el tipus o model d'educació, de formació religiosa i moral dels fills d'acord amb les conviccions dels pares, l'elecció de centre i la participació en el seu control i gestió mitjançant la seva presència en els consells escolars. I per als **professors** és l'exercici professional i la participació en els òrgans de gestió i plataformes representatives que li corresponen. I el que ha de fer el Govern va més enllà de facilitar l'exercici d'aquests drets. N'ha de **garantir** la tutela. Té el **mandat de fer possible** que aquesta llibertat sigui definitivament **real i efectiva** per a tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país.

L'actual context social i cultural ens exigeix esforç i encert per donar-hi resposta. **Ens pertoca com a escola cristiana irradiar la nostra identitat i els nostres valors en el món, allunyats de complexos, bandejant la por, singularitzant la nostra proposta educativa i persuadint la ciutadania del valor que té la cosmovisió que presentem.** Els nostres carismes, rics i essencialment definidors, són força vital, energia espiritual que han de desplegar-se, encarnar-se, adaptar-se als temps i als llocs, als contextos socioculturals i a les necessitats de la gent i dels entorns, mantenint l'essència fundacional. Aquest carisma com un do particular, específic, rebut pel servei i l'edificació de la comunitat cristiana, ens ha de permetre reconèixer el "dinamisme de la societat

actual, sobretot de l'evolució vers la unitat i el procés d'una sana socialització civil i econòmica" (Gaudium et Spes42); i també del "dynamisme en la promoció dels drets humans [...] que brollen de la força de l'evangeli" (GS 41). **Treballem tots en comunió i en unitat per fer-lo possible.**

Continuem treballant en el fons del cor de cada persona, en congruència amb els nostres valors evangèlics, que configuren la nostra identitat. No podem rendir-nos. I cal expandir amb contundència i fermesa aquest missatge portes enfora dels nostres centres.

Som presents per viure experiències memorables, enmig d'interessos espuris i de normes educatives no gaire favorables. Som cridats a crear espais de reconciliació, escoles obertes a les persones, a l'entorn, al territori, al desafiament digital... Som convocats a col·laborar en la transformació evangèlica de la realitat. Col·laborem amb tots els que des de diferents i diverses posicions treballen pel bé de la societat, per construir un món més just, més humà. I nosaltres ho hem de fer des de l'evangeli, que no s'imposa, sinó que es proposa. **No ens lamentem del nostre temps, l'assumim amb confiança i esperança, i lluitem per fer possible la llibertat d'ensenyament al servei de tots aquells que vulguin acollir la nostra proposta.**

Calendari URC - CEVRE | Curs 2019 - 2020

2019

			NOVEMBRE
28	dj	132 RAP (Reunió d'Abats i Provincials) a Vic	
29	dv	Dia de Solidaritat amb el Poble Palestí (ONU)	

			DESEMBRE
1	dg	Inici del temps d'Advent	
2	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
6	dv	Festa Constitució	
8	ds	Festa Immaculada	
9	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
11	dc	Junta directiva de l'URC	
16	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dc	Nadal	
26	dj	Sant Esteve	
1	dg	Dia mundial de la lluita contra la SIDA (ONU)	
2	dl	Dia mundial contra l'esclavitud	
3	dm	Dia internacional del discapacitat	
5	dj	Dia internacional del voluntariat i de la cura ambiental (ONU)	
10	dm	Dia del Drets Humans (ONU) Dia dels Drets dels animals	
11	dc	Dia internacional de les muntanyes	
18	dc	Dia Internacional del Migrant (ONU)	
22	dg	Solstici d'estiu/hivern	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC	sec.urc@confer.es
	Director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Dilluns a divendres: 09.00 – 13.00	
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@Religiosos.cat
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 Secretari general:

sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>